

BOGOLJUB

Koledar Apostolstva molitve za december 1931.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Odvrnitev nevarnosti kina.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Nevarnost širjenja hinduizma v Indiji.

Mesečni zavetnik: Sv. Štefan m. (26.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1 2 3 4 5	Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Eligij š. Bibijana d. Francišek Ks. sp. Barbara d. m. Saba o.	Katoliška akcija Priporočene zadeve Bengalski misijon Posvetitev družin Srcu J. Naši poverjeniki (ce)	Lj. Jožefišče Boh. Bistrica Lozice Zagorje ob S. Metlika	Dobrovnik Turnišče Celje Sv. Dan. " "
6 7 8 9 10 11 12	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	2. adv. Nikolaj š. Ambrož š. Brezm. Spočetje Peter Fouriéř sp. Lavret. M. B. Damaz p. Sinezij m.	Apostolstvo mož in fantov Trpeča Rusija Čistost mladine Misijoni. Duhovne vaje Marijine družbe Opravljanje svete ure Proglas. Slomška za blaž.	Novo mesto Mošnje Ljublj. stolnica Kernik Kokra Studenec Šk. Loka, urš.	Celje Mar. c. Limbuš Ruše Sv. Lovrenc " Puščava Marib. Magd.
13 14 15 16 17 18 19	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	3. adv. Lucija d. m. Spiridijon sp. Kristina d. Evzebij š. m. Lazar š. Gracijan š. Nemezij m.	Pravice sv. Cerkve Verski listi. Dober tisk Dobrodelna akcija Brezposelni delavci Proglas. Barage za blaž. Mladinske organizacije Pomanjkanje trpeči	Dražgoše Grahovo Zagradec Adlešiči Sorica Turjak Lipoglav	Marib. Magd. " Sv. Duš O. v. Sv. Križ Mb. Selnica G. Sv.-Kungota Sv. Marj. Pesn.
20 21 22 23 24 25 26	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	4. adv. Liberat. m. Tomaž ap. Zenon m. Viktorija d. m. † Adam in Eva Božič Rojst. J. K. Štefan m.	Poglobitev verskega življenja Lajčni apostoli Redovne družine Prejem sv. zakramentov v adventu Jaslice po družinah Pogostno sv. obhajilo Zvestoba sv. Cerkvi	Krašnja Sava Ovsiše Lj. Marijan. Harije Vipava Postojna	Maribor šol. ss. Sv. Barb. Slg. S. Martin Vur. S. Peter Mrb. " Maribor, franč. "
27 28 29 30 31	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek	Janez Ev. Ap. Ned. otroci Tomaž š. m. David kr. Silvester p.	Smisel za duhovno življenje Ohranitev nedolžnosti Zadeve naših škofov Mir med narodi Zahvala za dobrote. Umrli	Vrh p. Vinici Rateče Semič Košana Ljublj. bogosl.	Maribor, franč. Kamnica Maribor, stoln. " "

PROŠNJE.

V molitev se priporoča neko dekle, da bi dobila od staršev dovoljenje za vstop v redovno življenje. — Ant. Žuželj se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki, sv. Antonu in sv. Frančišku ter † Slomšku za ozdravljenje v glavi. — M. Š. T. priporoča svojega očeta presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu in sv. Tereziki — za milost srečne smrti. — M. P. J. se priporoča v molitev duhovnim in redovnim osebam za vreden sprejem sv. zakramentov, za milost red. poklica in za popolno ozdravljenje. Neka mati se priporoča sv. Antonu, sv. Tereziki in Materi božji za zdravje svoje hčerke in za spreobrnjenje nekega sina.

ZAHVALE.

Zahvaljujem se presv. Srcu J., sv. Marjeti Alakok, † škofu Baragi za veliko izboljšanje živčne bolezn. F. J. — Zahvaljuje se č. služabnici božji s. Mariji Celini Darov. za uslišano prošnjo. Fr. E. B. — Sv. Antonu P. se zahvaljuje R. Bl. za pomoč, da je po opr. tridnevnicu dobila nazaj izgubljeno dragocenost. (Dar za objavo v vesti ni obvezen. Ur.) — Mar. družbenka se srčno zahvaljuje Mariji in sv. Tereziki za rešitev v hudi nevarnosti. — M. Š. Tomaj, se zahvaljuje Srcu J. in

M. sv. Jožefu in sv. Tereziji D. J. za rešitev iz hude stiske. (Zahv. obl.) R. I. se zahvaljuje presv. SS. Jez. in Marije za uslišano prošnjo in daruje v dober namen Din 50.— M. R. se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu in Mariji, sv. Mali Cvetki in dušam v vicaš za pomoč v hudi stiski.

DAROVL

Za odkup Zamorčka: 100 Din. (Zapuščina † Hinkota Müller, učenca osnovne šole v Črešnjevcu.)

Prečitajte pazljivo

zadnjo stran »Bogoljuba«

Dobro toaletno milo

ne sme samo prijetno dišati, temveč tudi po svojih sestavinah v medicinskem smislu delovati očiščujoče na kožo. Samo tako lahko koristi pri negovanju telesa. Ravno zato so Fellerjeva Elza-mila zdravja in lepote tako cenjena. Paket s 5 vrstami mila za 52 Din brez daljnjih stroškov pri lekar-narju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elzatrž 357. Savska banovina.

Brezmadežna — solnce naših dni

Kadarkoli obhajamo Marijin praznik, vselej mi postane toplo in prijetno v duši. Vesela zavest me prešine: Kako smo srečni, ko imamo Marijo-mater.

Naši časi so tako bridki in žalostni. Nikjer miru, nikjer svobode, nikjer ljubezni med narodi, nikjer pravega, iskrenega veselja... Kakor težka jesenska megla pada na naše duše skrb pred bodočnostjo...

Marijin praznik pa je solnčni dan v našem življenju. V Mariji nam vzhaja solnce veselja, zvezda novega upanja, gotovost varstva in pomoči. Vedno in vedno nam Cerkev govori o Mariji, materi našega Gospoda. Marija je v resnici najmilejša skrivnost naše vere.

Bog je resnica, ljubezen in življenje. Bog je veselje svojih stvari. Naše popolno veselje bo v nebesih, kjer bomo z Bogom za večno združeni. Marija je svetu rodila Boga. Kristus-Boga nam Marija vsak dan posreduje. Zena, v solnce odeta, Dete v njenem naročju, pod njeno nogo poginjajoča kača — to je čudapolno znamenje, ki siplje žarke tolažbe v bridke dni našega izgnanstva v solzni dolini. Marija je začetek našega veselja, solnce naših dni. Brez Marije bi bil svet puščava, mrzla in mrtva... Z Marijo prihaja življenje, prihaja pomlad...

Naj bodo naša srca polna veselja nad Marijo — Brezmadežno — Zmagovalko. Zmagala je kačo in greh — ta dva morilca čistega veselja. Po Marijini prošnji bodo naše duše polne moči, polne veselja, polne upanja in tolažbe v vseh težkih dneh.

Najlepši kras Marijine brezmadežne duše je njena neizmerna ljubezen do Boga in bližnjega. Marijino srce je kakor širni Ocean, v katerem se prelivata nežno usmiljenje in materinska dobrotta. Po svoji časti je tako visoko nad nami, da jo naše oko komaj vidi; po svoji usmiljeni dobroti pa nam je tako blizu, da je vsa naša.

Ze v svojem zemeljskem življenju je Marija delila dobroto in usmiljenje z vedno odprto, blago roko. Na ženitnini v Kani je prva, ki opazi zadrego ubožnih novoporočencev. Z nežnim sočutjem poprosi Zveličarja za pomoč in jo izprosi. Kadar je treba pomagati ubogim in zapuščenim, Marija ne pomišlja in ne čaka.

Kakor nekdanj v davnih dneh, tako je Marija vse dni Mati usmiljenja. Vsaka božja pot dobrotne Device nam glasno govori o njeni blagi naklonjenosti in ljubezni do objokanih Evinih otrok. Sto in sto legend je spletel verni človeški rod krog Marijine podobe; iz vseh odmeva en sam radosten klic: O Marija, blaga, mila...

Prav po svoji usmiljeni dobroti je Brezmadežna solnce naših temnih dni, naše veselje, naša sladkost. K njej se obračajo naše oči, k njej vzdihujejo žalostna srca: Marija, pomagaj! Ne zavrzi nas, sirtot! Bodi nam milostljiva!

In naše duše verujejo, kakor je veroval veliki papež Pij IX., ki so ga sovražniki vere in Cerkve tako strastno mrzili in preganjali. V težkih urah svojega življenja se je oziral v podobo brezmadežne Device in zaupno ponavljal: »Marija bo pomagala! Marija bo pomagala!« — Pomagala je res, saj vselej pomaga. —

Bratje in sestre! Marijini otroci smo! Dobrota Marijinega srca naj se prelije tudi v naša srca. Ničesar ni danes svetu bolj treba kot dobrih, usmiljenih src. Strašna sebičnost, nenasiten pohlep po dobičku, to so one rane, na katerih bo človeški rod izkrvavel. Več ljubezni, več usmiljenja, več dobrote! Več živega, praktičnega krščanstva! Več Marijinega duha! Življenjska naloža vernega kristjana je dejanska nesebična ljubezen do bližnjega. Kolikor bolj se da kdo v svojem življenju voditi od krščanske ljubezni, toliko boljši kristjan je. Praktična in živa ljubezen do bližnjega se najlepše izkaže v delih krščanskega usmi-

ljenja. Dela usmiljenja so znamenja resnične pobožnosti, so obenem najboljša obramba naše vere.

Plemenita srca žene veliko hrepeneje k usmiljeni ljubezni, ki hoče pomagati in lajšati bedo in bridkost. Plemeniti ljudje so srečni šele tedaj, ko osrečijo druge. Brisati solze z objokanih lic, nasičevati lačne, nage obleči, prezebajoče ogreti, bolnike in zapuščene obiskati in se jih usmiliti — to so dela po želji Marijinega srca.

Dne 4. julija 1925 je umrl v Turinu v sluhu svetosti mlad visokošolec Pier Giorgio Frossati. Bil je velik prijatelj Jezusa in Marije, zato tudi velik dobrotnik bednih in zapuščenih. Prijatelji pripovedujejo o njem: »Uboge in bedne je ljubil; dobrote deleč je hodil med njimi. Iskal jih je v najbolj oddaljenih okrajih mesta, prehodil najbolj strme in temne stopnice, prihajal v podstrešne sobe, kjer sta domovala le stiska in bridkost. Prinašal je pomoč, ki uteši glad, prinašal je tudi topla besedo tolažbe. Vse, kar je imel v žepu, je bilo za druge, kakor je tudi vse, kar je bilo v njegovem srcu, pripadalo drugim. Bil je rojen zato, da daje; ni živel za se, marveč za druge. Bil je kristjan vere in dejanja. Zadnje, kar je že skoraj umirajoč napisal, je bila proš-

nja do prijateljev, naj ne pozabijo na steklenice zdravil, ki jih je bil pripravil za ubogo ženico.

Bratje in sestre! To je Kristusov, to je Marijin duh! To je živo krščanstvo, ki sili celo nasprotnike k spoštovanju. Ko je umrl mladi apostol, je celo socialistični dnevnik v Turinu pisal o njem z občudovanjem in strmenjem.

K velikemu delu krščanske ljubezni in usmiljene dobrodelnosti poziva v teh dneh sv. oče papež vesoljni svet. Do srca gre njegova beseda, ko slika bedo milijonov, zlasti bedo nedolžnih otrok. V prelepih besedah nas vabi k usmiljeni pomoči prevzvišeni gospod knezoškof. Vsi jugoslovanski škofje so skupno izdali pastirski list, kjer v pretresljivih besedah kličejo na dobrodelno akcijo vse, ki so blage volje.

Beda je strašna. Zima je tukaj. Naj ne bodo mrzla naša srca. Pomagajmo vsak v svojem okolišu, vsak po svojih močeh. Bodimo katoličani dejanja, bodimo apostoli ljubezni. Bodimo solnčni žarek svoji okolici, da bomo vredni otroci svoje velike Matere.

Brezmadežna, solnce naših dni, ogrej naša srca z usmiljeno ljubeznijo!

Alojzij Košmerlj.

Brezmadežni

*Cvetice zate naj dehté,
vse ptice zate naj žgolé,
sijaj gorá in kras nebá
naj te slavi, Brezmadežna.
Mladosti tvoje beli cvet
razlil je luč na grešni svet,
vsa čista in brez madeža
prišla v dolino si solzá.*

*Nad nami, Zvezda, ti žariš,
na zmago upanje deliš.
Ljubezni tvoje skrivna moč
trpljenja razjasnjuje noč.
Postava greha nas teži,
ugaša žar nam milosti;
o varuj greha nas temé,
nebeške trosi bisere!*

*Ljubeče razprostri roké,
usmiljeno odpri srcé,
razlivaj žarke milosti,
da tvoji bomo mi vse dni!
Nevarna je življenja pot,
prevar je polna in zablod,
o varuj nas sovražnikov,
da k tebi pridemo domov!*

Gregor Mali.

Mati božja

Marijina smrt.

Marijino zemeljsko življenje se je bližalo koncu. Mera njenega trpljenja je bila že zdavnaj napolnjena do vrha, mera njenega zasluženja je dosegla nesluteno veličino in vse njene naloge so bile dovršene.

Učeni in preudarni možje, ki poznajo Marijino življenje, se nagibljejo k misli, da je umrla v starosti približno šestdesetih let, torej okoli leta 42. po našem štetju. Glede časa Marijine smrti torej še ni dognana gotovost. Vendar se pa omenjenega naziranja lahko oprimemo iz več razlogov.

S to letnico so v zvezi še razni drugi dogodki, ki so se že od nekdanj omenjali skupno z Marijino smrtjo. Staro izročilo namreč trdi, da so se ob Marijini smrti postelji zbrali vsi apostoli. Jedro te trditve, ki je precej legendarična, to se pravi nedokazana, bo najbrž resnično: Apostoli (vsaj večina) so bili navzoči, ker se do takrat vsi še sploh niso bili razkropili po svetu. Razšli so se pa apostoli za stalno l. 42., ko je zavladal kralj Herod Agripa, ki je dal na veliko noč umoriti apostola Jakoba, Petra pa zapreti. Peter je bil čudovito rešen in je tedaj zapustil Jeruzalem. Marijina smrt

bi bila po tem pojasnilu pred veliko nočjo leta 42., morebiti že leta 41., morda v poljetju, približno v času, ko se praznuje praznik njenega Vnebovzetja.

Ako govorimo o Marijini smrti, ne smemo jemati besede »smrt« v običajnem pomenu. Marija je bila obvarovana izvirnega greha in njegovih posledic, med katerimi je tudi mučna in grenka ločitev duše od telesa in razpad telesa, ki se vrši po zakonih čutne narave. Kako je Marija umrla, nam seveda ni sporočeno. Prevladuje mnenje, da jo je hrepenenje po Sinu in silna ljubezen do njega vedno bolj in bolj prevzemala in da je ta ljubezen slednjič takorekoč použila njene telesne sile. Brez bolezni, brez nadlog, ki jih povzročata starost, se je bližala trenutku, ko je imela preiti iz časnosti v večnost. Misliti si moremo, da je pričakovala poslednjo uro obdana od apostolov in žená, ki so ji stregle, pa tudi od drugih vernikov zlasti jeruzalemskih, — ni namreč dvoma, da je umrla v Jeruzalemu, — ki so prišli, da jo še enkrat vidijo. Blagosloвила je okoli stoječe in mirno izdihnila dušo, ki je pohitela naravnost v Sinovo naročje.

Med stvarmi, ki jih je napletla legenda okoli Marijine smrti, moremo z gotovostjo sprejeti in kolikor toliko celo z zunanji razlogi podpreti Marijino Vnebovzetje. Vera v nauk, da je bilo Marijino telo vzeto kmalu po smrti v nebo, je v Cerkvi živela že od nekaj in povsod. Že v petem in šestem stoletju se omenja praznik Marijinega Vnebovzetja, pa je bil gotovo starejši. Zanimivo je tudi, da v zgodovini Cerkve nikdar ne najdemo kakršnegakoli sporočila o relikvijah Marijinega telesa, ko vendar hrani Cerkev nešteto relikvij mučencev in drugih svetnikov celo iz najstarejših dob krščanstva. Marijin grob se pač kaže v Jeruzalemu, ali vseskozi ga spremlja poročilo, da so ga apostoli našli praznega, ker je bilo Marijino telo vzeto v nebesa. Sporočila rabijo o Marijini smrti poseben izraz »Dormitio«, ki pomeni »spanje« ali »počitek« in hoče označiti, da Marija ni zapadla trajni smrti in razpadu kot drugi ljudje. Vendar ti zunanji razlogi, dasi so uvaževanja vredni, niso vsa osnova, ki se nanjo opira vera v Marijino Vnebovzetje. Glavno je, da Marija kot Mati božja, obdarovana z vsemi milostmi in obvarovana posledic izvirnega greha, ni smela in ni mogla biti plen groba in trohnohe. Posebno sinovska ljubezen Jezusova do

Matere nikakor ni mogla dopustiti, da bi moralo Marijino telo še danes čakati vstajenja, tako kakor telesa drugih ljudi. Če daje prejemanje sv. Rešnjega Telesa kristjanom poročstvo večnega življenja, je vtelesenje Boga v Marijinem telesu razlog, da je Bog poveljal telo, ki je v njem bival in ki si je iz njega vzel človeško podobo. Mnogo bogoslovnih učenjakov je prišlo do prepričanja, da je nauk o Marijinem Vnebovzetju obsežen v razodetih božjih resnicah in da ga je treba prišteti med nauke, ki jih mora vsak kristjan verovati. Tega Cerkev sicer še ni storila, kljub temu pa je vera v resničnost Marijinega Vnebovzetja splošna.

Tako se je torej zaključilo Marijino življenje. Največja žena vseh časov je bila žena, ki je bila v najtesnejšem stiku s samim živim Bogom, ki je zaključila staro zavezo med Bogom in ljudmi in započela novo. Po Mariji so ljudje postali otroci božji in dediči nebes.

Posredovalka vseh milosti.

Marijina naloga ni bila končana ne z Jezusovim rojstvom, ne ko je dorastel, ne ko je odšel oznanjat evangelij, niti ne ko je umrl in odšel v nebo. Marijina naloga ni končana tudi dandanes ko poteka že drugo tisočletje po njenem zemeljskem življenju. Kakor nam je po Mariji prišla največja in osnovna milost odrešenja, tako nam potekajo preko nje vsi sadovi odrešenja. Marija je ohranila vlogo posrednice med Bogom in ljudmi, to se pravi: Marija deli milosti Jezusovega in svojega zasluženja; ni je milosti, ki jo kdaj človek prejme, katera ne bi bila kakorkoli odvisna od njene ljubezni in priprošnje. Tudi to je splošno prepričanje Cerkve. Pomislimo samo na nekatere vzklize in prošnje v Marijinih litanijah. V vsakem klicu je obsežna na ta ali oni način tudi vrsta milosti, ki nam jih Marija deli. Mati milosti božje, Mati dobrega sveta, Devica milostljiva, Sedež modrosti, Začetek našega veselja, Vrata nebeška, Zgodnja Danica, Zdravje bolnikov, Pribežališče grešnikov, Tolažnica žalostnih, Pomoč kristjanov, Kraljica miru, — to so najbolj jasni in značilni vzkliki, ki se z njimi Cerkev obrača na Marijo kot zakladničarko božje dobrotljivosti, in ki so vsakemu razumljiv dokaz, da ni ne dušne ne telesne potrebe, ki bi zanjo ne pričakovali pomoči od Marije Posredovalke vseh milosti.

Uspehi in sreča duhovnih vaj

Duhovne vaje zahtevajo od človeka trdega dela in napora. Odkritosrčno se mora ozreti v svojo preteklost in priznati svoja napačna dejanja, potem pa odločno preudariti in usmeriti življenje za naprej. To pa ni lahko; borba zoper sebe in svoja zla nagnjenja zahteva junaka. Ali vsak, kdor se misli udeležiti duhovnih vaj, se naj dobro zaveda tudi tega, kar mu bo vsak bivši udeleženec iskreno in hvaležno priznal: da je ta napor že kar takrat med duhovnimi vajami tako tisočero poplačan kot ne izlepa kakšen drugi trud.

Z mešanimi čustvi gre marsikdo k duhovnim vajam; rad bi jih opravil, obenem ga pa tudi skrbi in misel na bližajoče se dneve mu teži in buri dušo. Prvi dan je iz večine res dan borbe. Popolnoma nov kraj in nova družba, nenavaden dnevni red, molk in osamelost, potem pa težke resnice, ki kot blisk in grom svetijo in udarjajo pred dušo, katera tako resnega in naporega mišljenja ni bila navajena: vse to razburja in bega človeka, čeprav mu stoji pred dušnimi očmi vabeči cilj, rešiti svojo dušo. Zato se dobe tudi bojazljivci, ki prvi dan pobegnejo in nočejo počakati na sladkost milosti, ki takoj nato sledi. Leta 1911 je v Milanu delal neki delavec duhovne vaje. Prvi večer je šel oprezno k hišniku in mu naročil: »Jutri mi na vse zgodaj odprite, grem domov, tu bi umrl.« Hišnik je pa že več let odpiral vrata in gledal ob odhodu vesele obraze, zato mu je smehljaje dejal: »Doslej tu še noben ni umrl, vi menda tudi ne boste. Pojdite mirno spat in jutri se bo že videlo, kako bo za naprej.« In mož je ostal pa doživel že takoj tisto dopoldne toliko duhovne radosti, da bi za vse na svetu ne bil hotel predčasno oditi.

V mestu Chieri (Kjeri) sta prišla dva delavca samo na prigovarjanje prijateljev k duhovnim vajam in še to le s pridržkom, da bosta ostala notri le prvi dan. Voditelj eksercij ju je pa zvečer vprašal, če res hočeta takoj domov. »Tudi če bi naju hoteli nesti, ne greva,« sta odgovorila, vsa srečna, ker sta že stala pred hipom, ko se poslovita od svojega grešnega življenja, polnega brezbožnosti in nepoštenja. »Nerad sem prišel, pa še mnogo bolj nerad grem,« priznavajo mnogi ob slovesu, ker je postal Dom duhovnih vaj zanje najbolj srečen kraj na zemlji, kamor se še pozneje njihove misli in njih čustva hvaležno vra-

čajo. Mrtvi so bili, pa jih je božja milost obudila tam k novemu življenju.

V mestu Sarria pri Barceloni je delal španski anarhist duhovne vaje. Ko jih je opravil, je pripovedoval: »Moji roditelji mi niso bili roditelji, marveč so mi z brezboštvom in nepoštenostjo zastrupljali dušo. Doraščal sem v okolici, kjer so se neprestano slišala najstrašnejša bogokletja in se je smešilo in sramotilo vse, kar bi moglo biti komu sveto. Slabi časniki, anarhistične brošure in opolzki romani so bili moja dušna hrana. Ali sem moral koга ljubiti? Ali mar Boga, o katerem sem slišal le to, da so si ga izmislili duhovniki? Ali domovino, katero so mi opisovali kot samo krivično nasilje? Ali človeštvo, v katerem sem videl poosebljeno vse zlo? Ali bi naj bil vzljubil rodno hišo, ko mi ni dajala ljubezni, temveč le kletve in udarce? Ne, le sovrašтво, zaigrizeno sovrašтво do vsega se mi je nabralo v duši. Kako sem pa vendarle prišel v Dom duhovnih vaj, še sam ne vem in tudi mi še sedaj ni jasno, kaj sem takrat hotel ondi. Kako pa sedaj zapuščam eksercicije? O to pa vem in to mi je povsem jasno. Zapuščam jih, potem ko sem veliko prejokal; grenke solze so bile to, a potolažile in pomirile so me. Poslavljam se od tega svetega kraja. Zapuščam svojo preteklost, ki je bila taka, da me je res sram. Koprnim po tem novem življenju, ki se je te dni odprlo pred menoj. Nad svojimi starši bi se rad maščeval, ki še živijo, pa so me pred več leti zapustili, potem ko so mi umorili dušo. Jezus je mojo dušo zopet obudil. Pa rekel sem mu, da mi to še ni dovolj. Več hočem, za več ga prosim: za spreobrnjenje svojih staršev!«

Ali se človek ne zamisli nehote ob teh stavekih? Odkod so privreli in kaj vse nam povedo! O koliki nesreči, pa tudi o koliki sreči nam izpregovorijo!

Ali nov zgled:

V Belgiji je živel delavec, poosebljena socialistična zapeljanost. S svojim neločljivim prijateljem se je vsako nedeljo opil ali pa docela napil. Neko nedeljo ga je ta zopet prišel na njegov dom iskat; žena mu pa pove, da ga ni doma in da je šel v mesto Gent. »Pa kaj dela tam?« jo vpraša. »Duhovne vaje,« mu pove žena. »Ni mogoče! Jaz tega ne morem razumeti!« vzklikne prijatelj. »Jaz tudi ne; v torek se vrne in ti bo vse razložil,« dostavi žena. — Ko se je mož v torek res vrnil, ga je prijatelj nahrulil: »Kaj si pa izgubil v Gen-

tu, kaj si šel tja iskat?« In delavec je odgovoril: »O da, ljubi prijatelj, le poslušaj me! Jaz sem bil izgubil vso svojo srečo in sem jo v Gentu zopet našel. Jutri ti hočem vse podrobno pripovedovati, za danes ti rečem samo to: Zdaj si ti na vrsti, prijatelj. Ali postani to, kar sem postal jaz, ali je pa konec najinega prijateljstva.« In prijatelj se je obrnil, si pokrtil z rokama obraz in izpod prstov so mu kapale težke solze, ko je med ihtenjem sunkoma priznal: »tudi jaz sem že zdavnaj izgubil svojo srečo. Zdaj jo bom pa lahko zopet našel. Hvala ti, Bog, hvala!«

In je šel tudi on po odpuščenje, po milost in po dušni mir.

Leta 1920 je imel jezuitski pater v Innsbrucku duhovne vaje za izobražence. Eden od teh je potem ugotovil: »Te eksercicije sem opravil vsaj 20 let prekasno. Če bi jih bil takrat opravil, bi bil drugače živel.«

In kot je srečen oni, ki je duhovne vaje napravil, tako je z njim in zaradi njega večkrat srečna tudi vsa njegova družina; mir se po dolgih letih zopet vrne v hišo. »Kako se je pri nas vse na dobro obrnilo, odkar je bil moj mož v Domu duhovnih vaj! Koliko solz bi mi bilo prihranjenih, če bi bil šel prej!« je ugotovila delavčeva žena. — V Gozzanu je šel k duhovnim vajam socialist, ki je že dolgo časa surovo divjah zoper svojo blago ženo. Ko je prišel nazaj, ni izrekel nikdar več trde besede zoper njo in je sleherni večer molil z družino rožni venec. Žena in otroci so bili vsi srečni.

Zares, marsikdo bi lahko priznal z nemškim škofom Kettelerjem, ki je zapisal o veliki noči leta 1843: »Med velikimi milostmi, katere mi je Bog izkazal v življenju, ni bila nobena milost toliko, kot so bile te duhovne vaje. Treba jih je pa večkrat napraviti, potem šele človek popolnoma prodre do njih duha.«

*

To so zgledi in izjave iz bližnje in iz daljne tujine. Pa tudi na Slovenskem ima-

mo Dom duhovnih vaj in druge hiše, kjer fantje in možje, žene in dekleta, akademiki in dijaki in drugi stanovi opravljajo duhovne vaje v molku in popolnoma ločeni od sveta. Tudi v teh hišah je božja milost delala čuda, in tudi v slovenska srca je Bog klical: »Mladenič, mož, dekle, žena, rečem ti, vstani!« In so vstali, mnogi po dolgoletnem smrtnem spanju; novo življenje božjih otrok so začeli živeti in ga še živijo, mnogi pa že uživajo v večnosti plačilo za to svoje izpreobrnjenje.

Fant iz Gorenjske — tako je pravil voditelj duhovnih vaj pri ljubljanskih jezuitih — je celo leto zbiral denar, da je mogel priti k duhovnim vajam. Tri leta zapovrstjo je tako naredil, potem je pa sam vstopil v samostan.

In neki štajerski fant ni imel denarja za vožnjo, pa je šel par dni po 12 ur dnevno čez hribe in doline, da je prišel v Ljubljano pred Dom duhovnih vaj. Med eksercicijami je pa zapadel sneg in ni mogel peš nazaj; v mestu sta mu dve dobri duši dali za vožnjo.

Nekdo je po eksercicijah na vsa usta priznal: »Samo tista spoved je bila vredna 120 Din, ki sem jih plačal za prehrano in oskrbnino!«

Delavec - železničar iz Dolenjske je opravil v Ljubljani duhovne vaje. Tako srečen je bil, da je mislil: »Zakaj bi še drugim ne pomagal do tolike sreče?« In se je res lotil vseh znancev in jih je do slej že okrog 40 pripeljal pred vrata milosti na 9. števil. Zrinjskega ceste.

Voditelj duhovnih vaj je prejel že nebroj zahvalnih pisem od fantov in mož, kateri so pri njem opravili eksercicije. Pravi, da je to njih veselje včasih toliko, da ga izlijejo v preproste, pa topla pisane pesemce. In če iz fantovskega srca ali iz srca moža privre pesemca, mora že biti precej mehko in topla takrat!

Milost božja dela čuda tiste dni. Pridi in okusi tudi ti, kako sladak je Gospod duši, ki ga išče!

Dr. Fr. Jaklič.

Nazaj k materi Cerkvi

Grofica Ida Hahn-Hahn (izg. Han-Han), rojena leta 1805 je bila pred svojim spreobrnjenjem tip aristokratske nadutosti. Rojena v protestantski veri, se je za svojo vero kaj malo brigala, pač pa si je ustvarila nekako vero po svojem okusu. Ker pa more le resnica zadovoljiti človeški um in srce, nikdar pa ne laž in zmota, se je iz-

kazala ta njena, po svoje prikrojena vera kot nezadostna in jalova, ki ji ni mogla pomiriti in zadovoljiti nemirne in nesrečne duše. Poleg tega je bila še nesrečna v zakonu. Ločila se je od svojega moža in je začela polna dušnega nemira ter notranje razrvanosti mnogo potovati, da bi se tako raztresla in polagoma umirila. Leta 1843

je potovala na Jutrovo. Ob tej priliki se je prvič seznanila s katoličani in s katoliško vero. Na potovanju je namreč prenočevala in po nekaj dni stanovala večinoma v katoliških samostanih in hospicijah ali gostiščih. Povsod so jo sprejeli s prisrčno ljubeznivostjo, kar je napravilo nanjo globok vtis. Sama piše: »Nisem še poznala Cerkev in njenih dogem (naukov), poznala sem jo samo po tem, kakor se mi je kazala na zunaj. In to, kar sem videla, mi je dobro delo, ker se je v vsem razodevala ona nebeška ljubezen, katere vzor sem nosila v svojem srcu ko kako umetniško podobo. Zato sem začela Cerkev ljubiti.« — Šla je za korak dalje in začela primerjati katoliško in protestantsko duhovščino. Pa je videla, kako je bil protestantski škof ves zaposlen s skrbmi za svojih devet bolnih otrok in se je mudil z njimi pri morju, za svoje vernike pa se ni nič zmenil. Nasprotno je videla katoliške redovnike — frančiškane, kako so ti možje čisto pozabljali nase in samo v blagor dušam žrtvovali sami sebe in vse svoje življenje. To opazovanje ji je mnogo povedalo, več ko cele knjige.

Na pomlad l. 1846 je napravila daljše potovanje po Angleškem, Škotskem in Irskem. Tudi tam je imela mnogo prilike opazovati verske razlike. »Na Irskem« — pravi — »sem videla Cerkev v njeni lepoti, revščini, zatiranju in mučeništvu. Spoznala sem v njenih duhovnikih svete može, polne apostolske ljubezni in usmiljenosti. Njihova požrtvovalnost, zvestoba in delavnost se ne da popisati in ne pozabiti. Ljudstvo, z vsemi svojimi solnčnimi in senčnimi svojstvi keltskega plemena ljubi svoje duhovnike in svojo vero ko solnčne žarke v temni bedi svojega življenja. Irska bi bila brez katoliške vere prazna, neobljudena puščava, ker ves blagoslov, vso pomoč in vse usmiljenje dobiva le od nje. Mojo dušo, ki je prej kakor spala v brezbriznosti, je zbudila katoliška Cerkev na Irskem. Tu sem namreč videla vero in ljubezen, polno usmiljenja, delavnosti in požrtvovalnosti, polno dobrih del. In ves ta blagoslov dele ubogemu ljudstvu oni, ki so prav posebno v to poklicani, namreč služabniki Cerkve — duhovniki.«

Kar z neko duhovno lahkoto je željno poslušala pridige irskih duhovnikov: »Pri-

dige mi silno ugajajo. So nazorne, prisrčno tople, brez umetničenja, s praktičnimi navodili za življenje, nekaj tako živega. Sprva sem mislila, da je to svojsko samo irskim duhovnikom, a sem kasneje spoznala, da je to splošen običaj katoliškega duhovništva.«

Pod temi mogočnimi vtisi je preživela več mesecev. Premišljevala in primerjala je, a tudi molila. Začela je hoditi vsako nedeljo k sv. maši. Vedno razločnejše je slišala v svoji duši glas prerokov: »Vstani, razsvetli se, Jeruzalem!« Iz 60, 1. Pridno in z vso vnemo se je lotila študiranja verskih del. Preštudirala je Lutrov mali in veliki katekizem, pa tudi sklepe in odloke tridentinskega cerkvenega zbora. Protestantski spisi so napravili nanjo vtis odpadništva od resnice. Vse v njih je tako pomanjkljivo, popačeno, zaobrnjeno in zlobno zavito. Kmalu ji je bilo jasno, kje je resnica. Neki svoji prijateljici je rekla: »Jaz sem podobna lastovici, ki se govori o njej, da zapusti hišo, ki je v nevarnosti, da se podere. Tudi jaz zapuščam sedaj trhlo stavbo (protestantske cerkve), ker se hočem naseliti v hiši, ki je trdna za večno in vem, kje jo bom našla.«

Obrnila se je na Emanuela Kettelerja, tedanjega prošta v Berlinu in poznejšega škofa v Majncu. Ta je poskrbel, da je dobila temeljit verski pouk in je končno vpričo nje dne 26. marca 1850 v cerkvi sv. Jadvige molila katoliško veroizpoved ter bila sprejeta v sv. katoliško Cerkev.

Kot plodovita pisateljica je potem napisala več dobrih romanov, v katerih je skušala popraviti svoje prejšnje napačne nazore, ki jih je kot protestantka razvijala v svojih spisih. L. 1852 je vstopila v samostan »Dobrega pastirja« v Anžeu (Angers) na Francoskem. L. 1854 pa je ustanovila enak samostan v Majncu na Nemškem in se je tje preselila, kjer je umrla srečne smrti 12. januarja 1880.

Njeno spreobrnjenje nam živo kaže, kolika je moč lepega zgleda. Tudi vsak izmed nas je lahko apostol z lepim zgledom in lahko z njim kaže pravo pot onim, ki so jo zgrešili, pa hodijo po poti zmote in greha. »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih!« Mt 5, 11. M. Štular.

ISKRE

Z molčanjem se poravnajo valovi razdraženosti kakor se umiri valovito morje z oljem. — V molčanju izražaš lahko zadovoljstvo ali pa tudi nevoljo. Včasih je tako molčanje močno zgovorno.

— Z molčanjem se je že mnogokrat ogladila pot, ki je bila vsled preobilnega govorjenja zaprta in razdrta. — Pazi na malenkosti; preden se zaveš, ti zrastejo čez glavo.

Blagoslov in kletev v družini

Tolikrat in z ljubeznijo mislim nate, dragi oče, ko že osem let spiš, in nate, moja mati, ki šteješ dneve, kdaj boš mogla za njim... Ko sem namreč tako daleč od vajinih toplih rok in zvestih oči v tem brezresničnem življenju, mi je v srcu vse razneženo: Pokleknil bi pred vajina ljubeča obličja in vama roke poljubljal za vse skrbne besede, ki sta mi jih govorila takrat. Te besede namreč in vajina dela, ki so mi bila tistikrat še neživa, so mi danes, ko sem daleč od onih svetlih časov, oživel v vsej veličini in vidim, da sta brez knjig vedela za vse modrosti tega sveta. Vsak vajin opomin šele danes slišim in ga jemljem na pot kakor kos kruha, da ne oslabim...

Blagoslov v družini bom odkril, če o — očetu in materi — pišem:

Moj oče je bil droben, toda silnega zdravja: v petinsedemdesetih letih je prvič obolel, tri dni pred smrtjo. Zemlja mu je bila prostrana miza; vse življenje jo je pregrinjal, a Bog je polagal nanjo plodove. Zato mu je bil vsak božji dar, vsaka drobčina, ki je z mize padla, živa (saj jo je ista roka ustvarila kakor dušo človekovo); prej ko jo je nesel v usta, jo je poljubil. Pa tudi sicer se ni lotil kruha in drugih jedil, preden ni storil križa. Pregloboko je bil hvaležen Bogu za vsak dar. Resnično: nisem še videl človeka, ki bi tako neposredno doživljal božjo roko v sebi, na njivi, v hlevu, v kašči... Bogu je zaupal vse kot bratu. In če je toča na mah vse zdrobila, za kar je moj oče tisočkrat hrbet zlomil in mislil, da je že njegovo, je rekel: »Bog ve, zakaj je prav tako...« In vsa hiša je takrat molila z njim.

Njegovo trajno načelo — ujel ga je nekoč v pridigi — je bilo: »Delaj kakor da večno živiš, moli, kakor da jutri umrješ.« In to ga je prevzelo vsega: v rokah, v nogah, v celem telesu je klicalo: »Moli in delaj!« In tako ni minul dan brez mnogih molitev, skupnih in zasebnih. Kadar je šel med njivami, je držal klobuk v roki, kakor da gre mimo Boga. In je molil. Sicer pa mu je duša neprestano molila, ko se je veselila nad mormjem žitnega polja. Ves nesrečen bi bil, če bi se mu en sam dan iztiril in umrl bi, če bi enkrat samkrat pozabil na nedeljsko mašo. Pa to se seveda ni nikoli zgodilo. Pa ne, da bi šel iz navade ali radi ljudi; za oba: za očeta in mater, je bila to strašna notranja potreba, da si v nedeljo naprosita

novih moči za naslednji teden pri vzgoji otrok in pri vsakdanjih skrbeh, in tudi da se potolažita pri razgovoru z Bogom. Zato sta težko čakala nedelje. Posvečenje njenih duš je bila nedelja. Prav tako z veseljem in ne z godrnjanjem je opravljal vsako delo: delo mu je bila — molitev. Po Zdravi Mariji pa je navadno sedel ob kameniti mizi — čakajoč večerje — in slišal sem: »Odpusti nam naše dolge...« V roki je držal rožni venec, svojega zvestega družabnika. In ker sem pri molitvi, naj omenim, da v sladkih nočnih urah, ko si vsako telo želi miru, vstaja moja mati, da se tiho razgovarja z Zalostno Marijo za nas, ki smo ji toliko žalosti prinesli...

Pa kakšen je bil oče do naše matere!

Spoštoval jo je kakor dušo cele hiše; kakor ono, ki tri ogle podpira... kakor ono, ki čudeže dela v ljubezni, odpuščenju in odpovedi. Naša mati je namreč — kakor toliko slovenskih mater — svetnica. Zato je naš oče ni nikdar užalil, nikdar zatajil: enega samega koraka ni storil brez dogovora z njo. Nikdar ni oral ali sejal, če se nista zedinila. Z vsakim dejanjem je pokazal, da mu je žena, spoštovana žena z istimi pravicami, kot jih ima sam; da sta eno v dveh; da enako trpita; da imata iste skrbi, isto veselje. Med njima tajne ni bilo; vse sta si odkrila: prijetno in neprijetno. In vsak je vse storil, da je spremenil neprijetno v prijetno. Zato nisem nikdar slišal, da bi se kdaj resno sporekla: preveč sta se spoštovala. Pa zakaj? Zato ker njuna ljubezen ni bila od tega sveta, kakor so vse te nove ljubezni, ki takoj odnehajo, čim začno telesa veneti. To je bila ljubezen duš, ki sta se ljubili v Bogu. Prvi in zadnji cilj mojih staršev je bil: da vrneta Bogu otroke, ki jih jima je dal, plemenitene. In v teh otrocih je ostala vsa njuna ljubezen, ko sta sama ostarela.

Kakšen je bil torej njun odnos do otrok?

Točen kot ura je bil v molitvi, kot ura v delu, v ljubezni pa ni poznal mejâ. To je nosil doma in zunaj. In vsak zamah z motiko po materi brazdi je klical: »Za Janeza, za Tineta, za Toneta, za Lojza... vse mi je Bog dal. To je največji božji dar, ki ga človek na zemlji dobi. In edino povračilo Bogu je, če jih vrnem zveste Njemu...« Kako nas je učil odkritosrčnosti? Z dejanjem! Kadarkoli je prišel odkod, je vse povedal naši materi in nam;

toliko da ni korakov štel. Pa tudi nas je poslušal kakor odrasle ljudi. Spoštoval nas je kakor mi njega, in s tem posvetil našo ljubezen. Bili smo mu več kakor njiva ali denar, več kot prijatelji in sosedje, bili smo mu vse. In to smo čutili v vsaki besedi, v vsakem pogledu. Zato smo tako verovali v njegove opomine. Čutili smo se tudi mi velike, ker se nam je zdel tako mogočen naš oče. In solzice so nam privrele od ponosa, če nas je pohvalil za lep čin (to nam je bila najvišja nagrada) in strašno nas je zrušilo, če smo bili grajani. Oboje pa je bilo redko, zato tem več vredno. Nikdar ni storil nikomur od nas krivice; vsem je bil enako pravičen oče. In za zdravila bi dal tele ali vola iz hleva, če je kdo od nas zbolel.

Oče in mati sta vedela samo eno: midva nimava na tem svetu ničesar razen otrok; in ti so najina vsakodnevna in vsakonočna misel, kako bi jim zgradila trdno vero, ki je svet ne bo mogel omajati, in kako bi jim dala kruha za življenje, ko bo va midva legla v grob.

Oče, ki si legel, želim Ti večnega miru!

Vsi Tvoji otroci Te blagoslavljam o ljubezen in sveto vero!

Mati, ki čakaš groba, Bog Te ohrani v veselju! Vsi Tvoji otroci molimo molitve, ki si jih nas naučila...

*

Pa bi rad še dve besedi rekel o kletvi v družini:

Oče je vladar, ki ne pripozna poleg sebe niti žene niti otrok. Žena mu je dekla. Gospoduje, pa bilo dobro ali zlo! In gorje vsej hiši, če ne bi vsakega povelja takoj slišala! To je gospodar brez duha, pa tudi brez moči, zakaj vladanje brez ljubezni je mrtvo. Poznam jih, kjer žena drhti, ko se bo mož vrnil; zakaj ena sama pogreška v kuhinji ali sobi — in ne bo večerjal in ne govoril po teden dni. Dosti je, če se mu ne bo dovolj prijazno nasmejala, ko bo vstopil, ali če je morda pozabila en gumb prišiti. Kje ve trdi možakar za tisoč skrbi in žalosti ženinih, ki jih mora sama nositi in jih nima nikdar nikomur potožiti. Le ko je sama, se v kot, kjer Marijina luč gori, stisne in toži Materi svojo bol. Če je voljan, se smeje in vsa družina se mora smejati; če je ozlovoljen, morajo biti vsi

židane volje, sicer očita: Kadarkoli pridem domov, ste kisle kumare. In gre brez večerje spat. Seveda se tu na molitev malo misli. Edino kako brbljanje brez misli. Vse uradno, kakor je uradno ponašanje očetovo. Tudi nedeljska maša je le uraden čin...

Za notranjo rast otrok je očetu malo mar; rasto kakor divja zel. Ljubi otroke samo po zunanje: toliko in tedaj, kadar se pobaha z njimi. Da bi videl v njihovo mlado življenje, je nezmožen; to so zanj pre drobne stvari: če otrok prekorači svoj svet in stopi v odraslega, kjer čakajo prevare, takrat tak oče odpove. Takrat so žalostne stvari in ne bi jih prenesel. On ima otroke rad, dokler so veseli. Ne ve, da je ljubezen šele takrat velika, če objame otroke, ko so najbolj zapuščeni... Pa tudi ni zupanja. Nikoli se ni pogovoril z otroki kot s svojimi člani družine, ampak kot z manjvrednimi pritklinami. Nikoli jih ni ničesar vprašal, ker so mu preneumni. Kratko: ni imel spoštovanja do njih, zase pa je zahteval absolutno spoštovanje. Otroci so samo otroci, orodje za delo in — če prilika dá, da se z njimi pobaha. Zakaj vse to? Zato ker taki očetje noter ne vidijo: v otroka; da otrok tudi živi in še strašno živi, tako, da je od tega drobnega življenja odvisno, ali bo za poznejše življenje kaj vzel za na pot ali bo odšel prazen... Takrat je treba mlado drevesce ravnati, če krivo raste, ko je pomlad. Takrat lahko palače zgradiš ali pa porušiš za vse veke.

In kaj še: vsaka beseda — novo vlakno v telesu. Ko otrok odraste, naj bo vzgoja pri kraju, to je: naj bo telo zgrajeno z vso odpornostjo. Vsak nauk naj bo zraščan v telo. In če bi hotel pozneje kdo Tvojemu otroku eno samo božjo resnico vzeti iz srca, kakor da mu roko trga od telesa...

Samo drobne stvarce sem omenil v kletvi družine: vsa pijanstva, vsa preklinjanja, vse prepire, pretepe in pokolje sem izpustil. Tudi sem izpustil matere, ki imajo mačke mesto otrok, in ki krojijo svojim hčeram vse obleke po najnovejši modi, da morejo na ples. In o vseh emancipacijah žene molčim. In tako dalje. To sem zamolčal zato, ker potem bi moral napisati v naslovu: taka družina nosi v sebi tisoč kletev...

Lojze Golobič.

Če bolj nesebično dajemo od svojega imetja, bolj smo bogati.

Ta v resnici bližnjega ljubi, ki ljubi v njem Kristusa.

Vi bogatini, čujte tole vprašanje: Kaj pa imate, če nimate Boga? — In vi reveži, poslušajte moje vprašanje: Kaj imate, če imate Boga?

(Sv. Avguštin.)

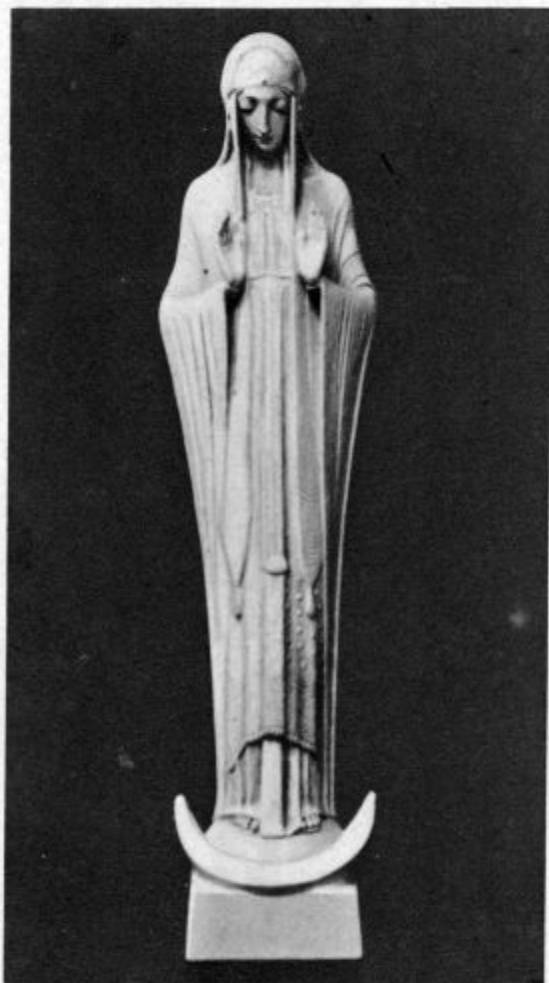
Ribera

Brezmadežna

Hribski fantje

III.

Stiri leta po Markotovi poroki. Na Hribu se ni dosti spremenilo ne pri Spodnjih in ne pri Zgornjih. Pri Spodnjih se je Poldek močno razrastel, postal je čokat, zastaven, krepak, obraz pa še vedno angelski, s tisto nepopisno milino, ki je odsev

Maria Laach

Prečista

ljubezni do molitve, odsev čistega, nedolžnega življenja. Ta duhovna, notranja njegova moč je bila tako silna, da je bil, čeprav doma iz manj premožne hiše, voditelj hribskih fantov. In ne samo fantov. Cela hribska naselbina, spodnja in zgornja, je stala pod njegovim vplivom. »Poldek je dejal, da se moramo naročiti na družbo svetega Mohorja.« In naročili so se. »Poldek pravi, da pojde v Ljubljano k duhovnim vajam in da naj bi šel tudi Jože.« In oče Marko je posegel v denarnico, da je šel

tudi Jože. »Polde pravi, da pojde jutri k fari, ko je za apostolstvo mož in fantov, in da se to spodobi tudi za Zgornje.« In šla sta z njim Jože in Lojze in tudi oče Marko se jim je pridružil.

Velika je moč zla; slab zgled popari belo cvetje daleč naokoli. Ali še večja je moč čednosti. Ko bi dobri fantje vedeli, koliko božjega ognja lahko ukrešejo s čednim zgledom in s čedno fantovsko besedo! Več bi dosegli kakor vse očetovske pridige, več kakor duhovnikova beseda, da, ustvarili bi lahko raj po naših družinah, po naših vaseh in po celih župnijah. Fantovska beseda in fantovski zgled je magnet, ki nase vleče sam po sebi.

Poldkova mamica Zalka, ki jo je vzorni fant še vedno čislal z neskaljeno ljubeznijo, je začela po malem zdihovati, da je utrujena in zdelana, da ne more več vzdihovati škafov kakor nekdanj, in da naj bi si fant poiskal kako primerno nevesto.

Pri Zgornjih pogrešamo zamišljenega Tineta in poskočnega Toneta. Tone se je po Markotovi poroki preselil k njemu na Videm in pomagal mladima dvema pri delu, ki ga je bilo na obširni kmetiji več ko dovolj. Tine je bil še tisto pomlad potrjen k vojakom. Ko je doslužil svoj rok, se je vpisal k orožnikom. Na domačiji sta ostala Jože in Lojze in devetnajstletna Manica poleg mlajših bratov in sester, ki niso še bili za resno delo. Prav krepko so dostikrat morali poprijeti, da so delo zmagovali. Pomagat so hodili Spodnji, posebno Poldek, ki je bil pri stričevih kar domač. Oddaljeni sosedje so celo šepetali, da se med Poldkom in Manico nekaj plete, tudi očetu Markotu je beseda prišla na uho, pa dozdej v kljub ostrim očem ni zapazil ničesar, kar bi mu govorico potrjalo.

Tisto pomlad je bil sneg zgodaj skopnel. V soboto pred tiho nedeljo si ga mogel le še po globokih, senčnih kotlinah nagrabiti kakšne neške, po solčnih melinah pa je bilo trobentic, zvončkov in podleska na izbiro. Zjutraj se je zaspano solnce nekaj obotavljalo, ali bi pokukalo izza meglenih zastorov, ali bi sanjalo še dalje, proti poldnevju pa je vstalo z vsem prelestnim žarom pomladi.

Oče Marko si je v veži prižigal tobak in premišljal, ali bi popoldne družino poslal v laz pospravljat, ali bi šel na Zgonik po voz drv. Hišna mati stopi k njemu: »Marko, če ti je prav, bodi popoldne doma. Nič kaj dobro se ne počutim.« »Že

prav, Mana. Ali naj pošljem v Zdensko vas po Ivanko?» »Mislim, da ne bo še treba.« Pa če o volku govoriš, volk pride. Izza vogala se prismeje zdenska babica in z njo Zalka. »Botrov prosim za Dragarjeve. Polde se napravlja, naj še Manica hitro kaj nase vrže, da gremo skupaj.« Poldek in Manica sta bila Markotova

ka je besedo o oklicih prav rada slišala. Da bi se svaku še bolj prikupila, se mu ponudi, da gresta z Jožetom po drva. »Lojze naj gre pa z otroki pospravljat, in oboje bo opravljeno.«

Doma sta ostala le oče in mati. Marko si je nanesel potrhtih grabelj in jih popravljal, Mana pa je v roke vzela šivanje,

B. Angelico

„Glej, spočela boš in rodila sina...“

botra, izprošena že pred poldrugim letom za malega Markca. Zdaj so spet dobili fantka. »Kako naj bo temu ime, Ivanka?« kliče Manica, ki se v drugem koncu hiše že hiti napravljati. »Dragarjevi niso določili imena. Pravijo, da kar vi izberite, katero hočete.« »Če je tako, naj bo Poldek,« svetuje hišna mati. »Če bo nosil to ime, bo gotovo dober fant.« »Saj res, Poldek naj bo,« odloči hribski gospodar. »Poldek naj bo,« zakliče mladi botrček, ki se že prikaže na vratih ves nov in nališpan, da so ga vsi začudeno pogledali. »Kaj se tako šariš, fant?« se pošali babica. »Saj ne gresta k poroki.« »Oklice greva pa lahko postaviti, kaj ne, Manica?« »Ne norčuj se iz mene, drugače ne bova prijatelja. Teta Zalka, zatožiti ga moram. Sami oklici mu roje po glavi. Pa pojdemo že. Čas je.« Zal-

ki ga pri toliki družini nikoli ne manjka. Po hiši se je vrtela štiriletna Nežika, najmlajša.

»Ti je malo odleglo, Mana? Kaj je rekla Ivanka?«

»Menda ne bo to, kar sem mislila, vsaj zdaj še ne. Ali ves dan me danes tako srce boli, nikjer nimam obstanka, naprej in naprej mislim, da nas zadene nesreča; najraje bi jokala ali molila. Veš kaj, Marko, čas imava, poklekniva in odmoliva žalostni rožni venec, da bi Bog odvrnil od naše hiše težko kazen.«

Marko se začuden ozre na svojo ženo. Ni bil nasprotnik molitve, nikakor; ampak takole sredi popoldneva rožni venec...

»Kakšno kazen pa naj odvrne Bog, in zakaj naj bi prišla kazen?«

Becker

Marija in Jožef gresta v Bellehem

»Ko so predsinočnjim tukaj vasovali možje po seji, ki ste jo imeli zaradi vaškega vodnjaka, si jim prinesel tolkovca, in veseli ste bili.«

»Saj to ni nič hudega.«

»Seveda ni. Ampak ti si spesnil besedo, ki ni bila prava.« »Pri nas bo kmalu toliko otrok,« si dejal, »kakor postaj pri križevem potu; zdravi so pa tako, če vržeš bolnega otroka čez streho, padeta na drugi strani dva zdrava na tla; nekatere hiše Bog preveč blagoslavlja, našo že.« Morda si to rekel le v šali, ali vsi so tako razumeli, in tudi jaz, da si velikega števila otrok nejevoljen. Pa pomisli, ljubi moj človek, kako modro Bog vodi hribske fante in ves rod. Saj nismo tega niti vredni! Marko je preskrbljen; danes mu krščujejo že drugega dečka; stara dva, Bog jima daj v miru počivati, ga kar prehvaliti nista mogla. Tine si je izbral vojaški stan; radi ga imajo, lepo napreduje in še domov de-

nar pošilja. Za Jožeta se potegujejo Slaparjevi iz Hočevja; ni napačna hiša, če bo božja volja, bo dobro zanj. Manica, oh, težko jo bom pustila od hiše, ali branila ne bom, kaj ne, če bo res zanjo vprašal Poldek, ki je menda najboljši fant na vsem svetu. V sorodu smo, pa gospod župnik so mi povedali, da se dobi spregled. Tone je na Vidmu. Veš, kaj mi je zadnjič zaupal Marko? Za Toneta denem vsakega pol leta lepe denarce v posojilnico; ko bo prišel od vojakov, bo imel doto pripravljeno. Lojzek je otrok, drugi še bolj, pa preden dorastejo, bo zanje poskrbela božja previdnost, ki ne pozabi vrabca na strehi. Čemu torej nerganje, čeprav v šali? Vprav take nepremišljene besede uglednih mož, kakor si ti, napravijo največ zmede med ljudmi. Videla sem, kako so se mlajši pod mizo drezali, da me je pri srcu zabolelo. Posebno revnim prav prihajajo take zapeljive besede, češ, če ta tako govori, ki ima vsega dosti, kaj naj rečemo šele mi? Kar stresem se pri misli, da bi moj človek, ki mi je za Bogom prvi in ga imam tako rada, hotel gledati v račune božjega Stvarnika. Poglej tole najino Nežico! Sam Bog prebiva z vso krstno milostjo v nji kakor v tabernaklju, in ta tabernakelj sva Mu pripravila midva. Nežica, pojdi no k meni, nedolžni otrok!«

Vrta žena se razjoka, potegne Nežico v naročje in briše z žuljavo, razpokano roko solzne kaplje, ki padajo na nežna lička.

»Marko, tako ne boš nobenkrat več govoril, kaj ne, da ne?«

Marko gleda na svojo ženo kakor na svetnico; v hudi zadregi je, v grlu ga tišči, da težko diha. Zgrudi se k skobeljniku, kjer je delal.

»Mana, če ti je prav, moliva.«

Sredi popoldneva sta verni oče in ver-na mati kakor velika duhovnika rodu in družine Hribskih pošiljala goreče molitve k Stvarniku, da blagoslavlja ta dom, ga očiščuje človeških zmot in slabosti; predvsem pa, da prizanaša, prizanaša...

Andrej Orehek.

Naše delo

XII.

Ko smo ustanavljali družbo in volili odbor in kar še pravila zahtevajo, so po večini vsi člani mislili, da bo ostala vsa stvar samo na papirju. Nosili bodo častne naslove, morebiti bodo včasih kako stvarico podpisali, težo dneva in garanja bo pa nosil lepo mirno gospod voditelj sam.

Ne rečem, da bi tako stališče ne bilo prijetno.

Pa sem vzel svoje ljudi v šolo, pokazal sem jim, kako morajo vsak svojo stvar v roke vzeti, da bo šla v redu naprej. Hej, kako lepo so mi spisovali zapisnike naših sej. Najprvo za poskušnjo, potem sem ves spis pregledal, in ko je bilo odobreno, je pa šlo tisto pisanje v knjigo, kamor smo zapisovali sklepe naših odborovih zborovanj. Jaz sam pa sem nazadnje vzel pero v roke in s svojim podpisom potrdil, da smo res to govorili, kar smo zapisali. Ne vem, če ni iz vsake črke mojega podpisa gledal kos napuha, češ, kakšen gospod sem, ko smem samo odobriti in podpisovati, kar mi drugi predlože.

Potreba časa je prinesla Marijine vrtce. Iskal sem v družbi primerneža človeka, ki bi bil prevzel vodstvo Marijinega vrtca in pod mojim vodstvom prenašal to breme. Človeka sem kmalu našel, porabil sem pa precejšen kos svojega jezika, preden sem Kopačevo Anico popolnoma prepričal, da je prav ona primerna za tak posel. Na vse načine se mi je zvijala: da ničesar ne ve povedati, da je prenerodna, da jo otroci ne bodo poslušali, da se bo zamerala na sto in sto strani, da, da, da, brez konca in kraja.

Pa vam povem, da je bila kar ustvarjena za to delo. Rojena učiteljica in vzgojiteljica. Še več. Če bi bila resnična učiteljica in vzgojiteljica, bi bila morala vklepniti svoje zmožnosti v nebroj postav in paragrafov, v cele gozde predpisov in ukre-

pov, tako da bi bila nazadnje skoro čisto zatajila sama sebe.

Mladina se je je oklepala z največjim zaupanjem. Največje veselje za vrtec je bilo, kadar je Anica stopila mednje in začela svoje delo. To je bilo petja in veselja, govorjenja in pripovedovanja, radosti in smeha. Ali veste, da tiste dni še šiba ni imela kaj posla. Če niso otroci doma ubogali, je bilo treba samo zagroziti: »Pa v nedeljo ne boš smel v vrtec k Anici.« Precej je pomagalo.

Zvečer pa po hišah ni bilo ne konca ne kraja, ko se je začelo pripovedovanje, kaj so delali v Marijinem vrtcu. Tole smo peli, takole smo se igrali, takele uganke nam je Anica povedala, prihodnjo nedeljo bomo pa deklamirali, pa igro bomo imeli, kar bomo zaslužili, bomo dali za zamorčke, potem bo pa spet igra, bomo pa dali ves denar za siromake. Raznih pesmic in povesti je kar deževalo.

Tiste dni so se otroci pri Grozdniku pogovarjali, kaj bodo, ko bodo veliki.

Peter je hotel biti kovač, Miha bo železnico vozil, da bo kolikor mogoče veliko sveta zastopil videl, Minka bo seveda učiteljica, da se ji ne bo treba učiti.

Pa se oglasi štiriletna jezična Ivanka in pravi: »Jaz bom pa Kopačeva Anica.«

»Zakaj?«

»Zato, da bom toliko lepega povedala drugim otrokom.«

Morebiti bo res kar prav, če bo Ivanka kdaj stopila na njeno mesto. Kopačeva bo pa iz nebes njeno delo blagoslavljal.

Toliko pa rečem in zapišem: Če bi imela vsaka naša družba vsaj po eno Kopačevo Anico, ne po imenu seveda, ampak po srcu in po duhu, pa bi bilo nekaj stotin naših mater brez skrbi, kje hodijo otroci ob nedeljah, kdaj in kakšni bodo prišli domov. Pokojni škof Slomšek je imel prav, ko je zapisal: »Otroke varovati je angelsko delo.«

Foto Selhavs v Skofiji Loki Zup, cerkev v Stari Loki

Božja Mali

In to angelsko delo ni potrebno samo za kričače in vpijače na materinskem naročju, ampak še bolj za mladino, ki odrašča in dorašča.

Ko smo ustanovili odsek za agitacijo, in smo mu poverili posebno skrb za misijone in za dobro branje, so pomisleki proti njegovemu delu kar rastli: Kdo nas bo pa poslušal, vrata nam bodo zapirali, zaupali nam ne bodo, vam bodo raje dajali in prinašali, kar tako naj bo, kakor je bilo doslej, skrivali se nam bodo in še in še.

Seveda ni vsak za tak posel. Jezik mora biti dobro namazan, pa ne strupen, koža trda, da je ni mogoče raniti, ušesa včasih malo gluha, o pravem času pa odprta, vztrajnost neupogljiva, če te pri enih vratih odženo, se prikaži pri drugih. To in še marsikaj podobnega je potrebna dota agitacijskega odseka. Ampak to je dota, ki jo samo Bog ima in jo tistemu da, komur jo sam hoče.

Po petkrat, šestkrat so morali moji ljudje naskočiti nekatere trdnjave. Danes ni bilo gospodarja doma, drugi dan je šla gospodinja po opravkih in je ves denar s seboj vzela, potem ni bilo drobiža pri hiši, ali se pa še niso domenili, kaj bi naročili, nazadnje so slovesno obljubili, da bodo že sami stopili do gospoda kaplana in tam poravnali svoje stvari. Pa ni bilo nič. Treba je bilo začeti vrtati spet od kraja in šlo je. Ko je trdnjava padla, ko je papirnat prijatelj začel hoditi v hišo, potem ni bilo težko držati hiše v rokah. Radovednost je podpirala naše delo.

Popisal bi vam rad delo pevskega odseka. Pa vam povem samo, da se bom na vse strani zameril, če bom odkrival njegovo delo in nedelo. Zakaj pevci so najbolj čudni ljudje na svetu. Občutljivi, zamerljivi, nagajivi. Če jih hvališ, jim ni prav, ker si jih premalo pohvalil, če le malo po graji zadiši, potem je pa še manj prav.

Tudi je naš pevovodja raztrgal vse svoje zapiske in jih ni predložil meni v podpis in potrjenje. Dobra duša je že vedela, da bo tako najbolj prav.

Kadar so bili pevci pri shodih dobro razpoloženi, takrat je kar dobro šlo, če sta se pa Ivanka in Tonka preje malo sporekli, je pa komaj šlo ali pa je kar stredi pota obstalo. Ivanko je dušil kašelj, Tonko je davilo v grlu in... Saj pravim, da so pevci ljudje svoje vrste. Lepe darove jim je Bog dal. Ko bi jih hoteli tudi Bogu v čast prav porabiti!

Pa je že tako: dokler smo na svetu, smo ljudje...

Poskušali smo tudi z ljudskim petjem. Prišli smo do tega prepričanja, da je lepo, če vsi verniki v cerkvi zapojejo in da je marsikdaj kar naravnost potrebno. Recimo ob prvih petkih. Samo ena ali dve pevki sta na koru. V cerkvi pa polno pevskih grl. Potem pa si mislimo tiste znane pesmi: »Jezus, vse tolažbe vir« ali »Kvišku zdaj dežela vsa«, potem »Krščanske duše pritecite« in še dolga vrsta blagoslovnih in Marijinih. Ali nas more pesem navdušiti, če samo par grl čivka na koru? In če še tem sape primanjkuje? Če pa zagrmi vsa cerkev, če se res do neba razlega naših src kipeči glas, potem pa te pesem prime, te dvigne, te ponese kakor na perutih tja med angelske zборе, tja v višave našega hrepenenja. To je potem res nebeška pesem. Ali mar mislite, da angelski zbor obstoji iz par altov in par sopranov in morda še iz enega tenorčka in basa? Med angeli ni bitij, ki bi hoteli svoje pevske darove

skrivati ali ki bi bili pripravljene, da se vsakih pet minut prično kujati.

Tako smo torej temelj skupnemu petju vsaj v mislih — prav dobro položili. In če Bog da, bo iz teh misli prišlo tudi do dejanja!

Prav res! Ako Bog da.

Ne vem, s kakšnimi občutki ste prebirali skozi vse leto ta-le skromna poglavja o našem delu. Morda se vam je dozdevalo, da se moj ljubi kronist preveč baha. Preveč hvali sebe in svoje ljudi. Odpustite mu.

Ljudje smo za delo ustvarjeni. Delati moramo. Pa ne samo s krampom in z motiko, s koso in s srpom, ne samo s strojem, pri pisalni mizi ali v tovarni, delati moramo tudi z glavo in z umom, tudi z besedo in peresom, tudi z obnašanjem in zgle-dom. Opravljati moramo delo, ki nam donaja vsakdanji kruh, pa ne smemo zanemarjati dela, ki nam donaja večno življenje.

Kadar pa premišlujem te-le besede o našem delu, takrat stopi pred-me sv. Pavel s svojo mogočno besedo o delu za božje kraljestvo.

»Jaz sem sadil, Apolo — bil je Pavlov pomočnik — je zalival, Bog pa je rast dajal. Zatorej ni nič, kateri sadi in nič, kateri zaliva, ampak, kateri daje rast, Bog. Kateri pa sadi in kateri zaliva, sta eno — obojih delo ima enako vrednost, ker oba Bogu služita — vsak pa bo prejel svoje plačilo po svojem delu. Kajti božji sodelavci smo, vi pa ste božja njiva, božja zgradba.«

Sv. Jakob v Ljubljani

Oltar sv. Frančiška Ksaverija

Naj bi na njivah naših kongregacij, ki jih gojimo, obsejavamo in zalivamo, z božjo pomočjo vzkliklo še mnogo zdravega zrnja, kakršno je potrebno za naše večno življenje.

Torej z Bogom na delo! Dela bo pa vedno dosti!

Glasiilo Marijinih družb

Navada je, da so člani raznih strokovnih in drugih društev in združenj (n. pr. učiteljskih, uradniških, mladinskih, tiskarskih) obvezani, da s članarino obenem naročajo tudi skupno glasiilo. Ali naj bo najodličnejša cerkvena družina naših Marijanskih kongregacij brez lastnega glasila? Ima ga: »B o g o l j u b« je naša skupna matica, ki obiskuje stotisoče slovenskih vernikov po domovini in tujini, dasi je po svojem zvanju namenjen v prvi vrsti vsem našim številnim izvoljenim otrokom Marijinim iz vseh stanov in poklicev, ki se posvečujejo Bogu s pomočjo in pod vodstvom nebeške Matere.

Toda, ali ne delajo vprav v kongregacijah, v teh najidealnejših zvezah enakomislečih vernikov — mnogi neprijetno iz-

jemo, da se za svoje glasiilo ne brigajo, da si ga še ne oskrbe ne, ali pa če ga naroče, da so premalo nanj navezani in ne čutijo potrebe, seznanjati se sproti z njegovo vsebino.

Bolj ko kdaj je danes nujno, da se vsakdo, ki je dosegel čast Marijinega otroštva, zatopi v kongregacijskega duha, v Marijansko življenje in z njim tako rekoč spoji, kar se dosega z rednim prebiranjem in čitanjem skupnega glasila.

Kar slišimo pri shodih se tako rado in hitro porazgubi in razprši; izgovorjena beseda ima pa v tiskani izpopolnilo, poglobitev, nadomestilo, bodrilo in opozorilo.

Kongregacijski duh se s čitanjem v skupnem glasilu krepi, vzajemnost se jači, edinstvo in medsebojna ljubezen narašča.

List naj bo duša žive kongregacije. Zgledi gorečih članic in članov, poročila vzornih, apostolskih Marijinih družb, ki jih »Bogoljub« objavlja, nudijo vsem nove pobude, nove vneme za živahno dejavnost.

Res je, da nas danes tlači mora gospo-

darske stiske. Gotovo ne bo prav lahko ustreči zahtevi: »Noben član (članica) — brez skupnega glasila!« Toda, kjer je volja, se bo našla tudi pot.

Gre za slavo Marijino, za apostolsko delo, za naše posvečenje, za naš ponos!

Delavec Matej Talbot

12.
Domov.

Matej je zbolel.

Kadar so se mu sklonila pleča pod težo žaganic ali drugega lesa, mu je začelo srce utripati urneje in dihanje se je pospešilo. Kar nenadoma pa je odpovedala vsa njegova na-

rava: mož, ki vseh 65 let ni bil bolan, da bi bilo imena vredno, se je kar znašel pred resnico, ki mu je zarezala v srce: ne moreš več opravljati svojega posla.

Kaj bolezen! Kaj trpljenje! Saj si je bil vajen sam prostovoljno nalažati toliko odpovedi in trpljenja. Toda ta brezdelnost, ko dan

Ridgway-Knight

Lačne nasičevati

na dan ne more več prijeti za delo, on, ki je bil vedno vaju toliko delati! Da ni imel pred očmi svetniških vzorov, ki je prav podobno tudi nanje prišla prebridka preizkušnja, da so morali živeti dolge dni in tedne in mesece in leta brez dejavnosti, bi se bil le s težavo uklonil božji volji.

Matej je torej zbolel zares. In ko se je čutil zares bolnega, je razodel svojo bolezen nekemu gosposdu, ki je bil dober njegov prijatelj.

»Tako, tako, dragi moj Matej!« Vedel je, da mora biti že zares, če Matej potoži. »Tako, dragi moj Matej! Dal ti bom priporočilno pismo do doktorja v bolnišnici Matere usmiljenja. Sijajen zdravnik, moj prijatelj!«

Tako se je zgodilo, da se je Matej napotil s prijateljevim pismom proti bolnišnici Matere usmiljenja.

Solnce je sijalo, bleščeče junijevo solnce, da je kar v oči ščemelo od hiš, da je kar žarelo in žgalo samo ognjeno življenje. Matej pa je stopal gori proti bolnišnici, ki se je razgledovala doli po mestu in vsa žarela v beli svetlobi, kot da je hiša radosti in veselja, in ne zakriva toliko vzdihov, bridkosti in solza pod svojo streho.

Zdravnik je prebral pisemce; obraz mu je postal precej vsaj za polovico prijaznejši kot prej in beseda prav tako vsaj za polovico bolj domača. Preiskaval je, trkal, poslušal, tipal, skominkal, se zamislil in spet preiskaval.

»Hm, stvar je zapletena. Srce je bolno. Pa žal, baš zdaj nimamo elektrokardiografa, da bi mogel izvršiti natančno diagnozo in vas povsem uspešno zdraviti. Ostati morate vse-kako v bolnišnici.«

Matej je poslušal vse te rečene besede in o svoji bolezni ni vedel kdo ve kaj več, kakor da srce ni v redu in da mora ostati v bolnišnici.

Tako je ostal Matej v bolnišnici. Usmiljene sestre so tiho hodile po dvoranah ob številnih posteljah, ki so bile postavljene v dveh vrstah. Šumela so jim modra krila, lahko so se pozibavale bele perutnice pri pokrivalih in porožljavale so jagode pri molkih, vi-sečih od pasu. Matej je bil v sobani sv. Lavrencija in stregla mu je sestra Dolores. Pa ni ji delal sitnosti: ves čas, kadar je le mogel, se je mudil pred Gospodom v tabernaklju v bolniški kapeli: hodil je v vizite k temu božjemu Zdravniku, ki ga je razumel veliko bolj kakor oni, ki žal ni imel kardiografa.

Čez en mesec pa je Matej že lahko zapustil bolnišnico. Moral je pač še hoditi od časa do časa v bolnišnico, da se je zdravnik prepričeval, kako je z boleznijo; potem pa je spet šel na delo k tvrdki Martin. —

Toda čez en mesec mu je spet stregla s. Dolores v bolnišnici Matere usmiljenja.

Mirno je ležal v postelji, bil je prav resno bolan. Malo je govoril; samo nekak prijeten smehljaj mu je plaval na ustnih. Zadovoljil se je z vsako hrano. Sestra in neka stara gospa sta mu nosili jajc in sadja. Matej je vse oddajal sestri Dolores, naj ona uredi, kakor ve, da je prav.

Stanje se je čimdalje bolj slabšalo.

Matej umira! Spoved, sv. popotnica, sveto maziljenje, papežev blagoslov — sestra Dolores je odmolila molitve za umirajoče. Matej nič več ne diha; ali je umrl?

Pa je Matej spet odprl oči: nevarnost je minila. Čez dva dni je že šel lahko, da so ga zdravili s kardiografom, ki so ga bili medtem dobili. Nato je spet legel in čez nekaj dni je lahko vstal. —

Prvi dan, ko je spet lahko vstal, ga je zmanjkalo, kot da se je udrl v zemljo.

»Kje je Matej Talbot?« je povpraševala s. Dolores; »ste kaj videli Mateja Talbota?« Prehodila je vse sobane, preteknila vse hodnike, preiskala vse kote na vrtu in vse nase. »Mateja ni! Vun je moral, na cesto, v mesto. Kaj bo rekel doktor? To bo spet režal!«

S. Dolores je bila v velikih skrbeh. Šla je v kapelo, da bi tam potožila svojo skrb. — V kapeli je v skritem kotu klečal Matej Talbot, visoko zravnčan za svojo nizko postavo in neoprt.

»Matej, kje pa hodite!« je potožila malo očitajoče s. Dolores. »Vse sem že preteknila za vami!«

»Tukaj sem, s. Dolores,« se je krotko nasmehnil Matej. »Zahvalil sem se že zdravniku, sem si pa mislil, da je prav, da se grem velikemu Zdravniku tudi zahvalit.«

Sestri Dolores so se orosile oči.

Tako je Matej spet zapustil bolnišnico, se od časa do časa prikazal v bolniški lekarni za uboge, da je dobil zdravil, s težavo živel od pičlih prejemkov, ki mu jih je izplačevala zavarovalnica, dokler ga niso prijatelji prav prisilili, da je jemal njihove darove, ki so pa seveda tudi bili darovi uboge vdove.

Vsako jutro je hodila sestra Suzana pogledat. Sedel je ves izčrpan od pota, ko je šel k sv. maši, da še govoriti ni mogel. Ko se je malo okrepcal, je šel še k drugi sv. maši.

»Kar nanagloma bo umrl, kar ugasnil bo,« si je mislila sestra.

»Matej, ali naj pozneje spet pridem? Bom ostala pri tebi, da ne boš sam. Matej, ali ne?« Matej jo je hvaležno pogledal.

»Suzana, saj mi ne moreš pomagati! Če umrjem sam, saj bosta Jezus in Marija pri meni.«

Pa spomladi je pognalo listje in so se vrnile ptice s toplega juga in Mateju je bilo, kakor da se je tudi v njem poznalo novo življenje in so se mu vrnile stare moči.

»Hvala Bogu, da je konec neprostopoljnega brezdelja,« je zadovoljno brundal Matej sam zase in brž šel spet na staro delo k velepodjetju Martinu. Reven in bolan je bil videti, pa kaj to! Kakor včasih je spet opravljal svoje delo. Sčasoma se je čutil čim boljšega in v soboto pred sv. Trojico se je pohvalil pred poslovojem: »Počutim se dobro, da še nikdar takol«

Nedelja presv. Trojice!

Matej je prišel kot ponavadi od sv. maše, ki je bil pri njej obhajan, malo pozajtrkoval in se odpravil še k dominikanom v cerkev božjega Odrešenika k sv. maši ob devetih.

»Kar prav bom prišel, Suzana! Pol devetih ura, za zdravega je 15, 20 minut, zame piče pol ure. Suzana, kot nalašč bom prav prišel!«

Je že blizu cerkve; že vidi gotsko apsidno z ozkimi prišiljenimi okni in strmim slemenom. Nasproti vhoda je trgovina. Prodajalka je stala na pragu in gledala, ali bo kaj kupčije. Tedaj Matej pade.

»Tom,« zakliče prodajalka.

Tom, sin, priskoči. Oba ga dvigneta in neseta v vežo.

»Nesiva ga v prodajalniške prostore.«

»Mati, brž vode, vode, saj vidite, da je bled ko smrt!«

»Saj res, vode!«

»Dvigni mu glavo, da bo pill«

»Saj ni omedlevica, saj umira!«

Dotakne se s posodo njegovih usten:

»Zdaj gremo v nebesa, ubogi prijatelj!«

Matej Talbot je odprl oči in je tiho pogledal z dolgim in zelo resnim pogledom. Tedaj mu je položila prodajalka glavo na blazino, in ko je odmeknila roko, je Matej izdihnil.

Prav v tem trenutku pride iz cerkve dominikanski pater. Poklekne zraven mrliča in moli molitve za pokoj Matejevi duši.

Nato zanesejo truplo v mrtvašnico bližnje bolnišnice. Prišla je s. Ignacija s strežniki, da bi truplo položili na oder. Ko s. Ignacija prereže obleko, zaškrtajo škarje ob nečem trdem: bila je verižica, ki mu je zažemala telo okrog ledij. Poleg te se je ovijala še druga in obe sta bili povezani z vrvico, mnogokrat zavozljano. Prav tako je imel verižico zažeto na levi roki in levi nogi. Vse verižice so bile zajedene v telo in so bile rjavkaste, telo pa je bilo povsem čisto. Okrog vratu je imel veliko vrvco iz zrn biserne matice; na nji so visele obile svetinje in križi, ki so vedno počivali na njegovem srcu.

Ogrnili so mrliča v rjavo haljo tretjega reda sv. Frančiška in ga položili v krsto z verižicami in svetinjami vred.

Vsi pa, ki so to videli ali o tem slišali, so govorili: Svetnik je živel med nami in sami nismo vedeli.

*

Mali grob malega Mateja Talbota je postal za mnoge prava božja pot. Ob vznožju preprostega nagrobnega kamna z velikim križem stoji mala skrinjica. Vanjo mečejo pobožni verniki na lističih svoje prošnje.

Naj bi prosil tudi za nas, zlasti za tiste, ki imajo preveč radi pijačo!

† Marija Ana Auersperg

Bratovščina sv. Rešnjega Telesa žaluje ob smrti svoje najboljše delavne članice Marije Ane Auersperg. Pokojna se je rodila v Stični 7. decembra 1866 kot hči takratnega okrajnega glavarja grofa Aleksandra Auersperga. Osemletna je šla v zavod Sacre Coeur v Gradec, kjer je ostala do 18 let. Ko se je vrnila iz samostana, je živela s svojo materjo in setro Gabrijelo v Ljubljani. Mati in njeni hčeri so pristopile k bratovščini sv. Rešnjega Telesa. Zvesto so izvrševale obojno nalogo bratovščine: vsak mesec so opravile uro molitve pred Najsvetejšim in podpirale delovanje bratovščine s tem, da so same sodelovale pri napravi cerkvene obleke za najubožnejše cerkve ljubljanske škofije, kakor tudi za cerkve v misijonskih pokrajinah.

Ceščenje sv. Rešnjega Telesa pa je bilo t grofici vir vseh milosti in zlasti pripomoček k čudovitemu dobroduelnemu in apostolskemu delovanju. Njeno karitativno delovanje se je v Ljubljani razodevalo zlasti v tem, da je skrbela kot predsednica za sirotišče v Jožefinumu. Na njeno prošnjo predvsem je gospa Hočevar iz Krškega dala temu zavodu sredstva, da se je mogel razviti v dobrodelno društvo za onemogle služkinje. Podpirala je ubožce, zlasti revne dijake.

Ceščenje sv. Rešnjega Telesa pa je dalo pokojni tudi moč za požrtvovalno apostolsko delovanje. V zavetišču Jožefinumu se je na njeno pobudo ustanovila l. 1889 kongregacija za gospodične, ki je bila l. 1897 prestavljena v jezuitsko kapelico. Kongregacija je

storila izredno veliko za lajšanje bede ubožnih slojev, za lepoto bogoslužja v raznih cerkvah in za rešitev mnogo duš v družinah, kamor bi duhovnik težko dobil pristop.

Posebno milost pa ji je dal božji Zveličar, da je mogla tudi sama prenašati križe in težave zadnjih let. Ko je živela v ugodnih razmerah, je popolnoma pozabila nase in je delovala le za svojega bližnjega. Ko pa je pozneje tudi sama prišla v revščino, je iz ljubezni do Boga z največjo potrpežljivostjo in vdanostjo v voljo božjo vse potrpežljivo in brez tožbe prenašala križe zadnjih let.

Posebna tolažba v njeni bolezni je bilo sv. Rešnje Telo. Dnevi, ko ji je prinesel duhovnik božjega Zveličarja v sv. hostiji, so bili zanjo dnevi posebne sreče, pravi predokus nebeškega veselja. Slednjič je prišel tudi za zvesto služabnico sv. Rešnjega Telesa dan božjega plačila. Dne 29. oktobra je mirno v Gospodu zaspala in naslednji dan je bilo njeno truplo pokopano na pokopališču na Viču.

V večnost so spremila pokojno Marijo Ano Auersperg njena obilna dobra dela, vsem pa je zapustila prelep zgled svetega življenja in apostolskega delovanja za čast božjo.

300 ponudb za misijonski poklic. Uršulinski samostani so se tekom zadnjega desetletja povečini združili v tako zvano »Unio Romana«. Čez 200 nekdanj neodvisnih redovnih hiš obsega sedaj to združenje, ki ima približno 600 redovnic. V jeseni 1930 je sveti Oče Pij XI priporočil generalni prednici, naj bi odločila večje število angleško govorečih, akademsko izobraženih redovnic za misijon v Charbinu v Mandžuriji. Generalna prednica je povabila prostovoljke v posebni okrožnici. Uspeh je bil nepričakovan. Oglasilo se je o. 300 pogumnih prosilk. Zaenkrat je bilo sprejetih samo 60. Prve so se že odpeljale. Za bodoče bo celotni red imel poseben zavod v Rimu, kjer se bodo novicinke pripravljale za misijonski poklic.

Največ duhovskih poklicev ima Holandska: v zadnjih 50 letih je vzgojila ta dežela, (ki je imela l. 1880 med 4,012.693 prebivalci poldrugi milijon katoličanov, l. 1930 pa med 7,920.388 prebivalci tri milijone katoličanov, drugi so protestanti) nič manj kot 12.513 duhovnikov in redovnikov. Od teh je poslala Holandija velik del na katoliško misijonstvo. — Splošna sodba je, da pospešuje duhovske poklice zgodnje sveto obhajilo otrok.

Princ Valeški v Lurdu. Iz Biarica se je nedavno z aeroplanom pripeljal v Lurd angleški princ prav v trenutku, ko se je morala pričeti evharistična procesija. Vstopil se je ob portalu cerkve rožnega venca, kjer se začenja vrsta bolnikov na ležiščih. Ganila ga je posebno molitev v angleškem jeziku, kajti med

romarji je bila tudi večja skupina Angležev, ki so bili pripeljali s seboj tudi več bolnikov. Med blagoslovom se je princ obnašal vzpodbudno in je pokleknil, dasi so bila tla vsa premočena, ker je neposredno poprej divjala huda nevihta. Ko so ga ljudje spoznali, so ga prisrčno pozdravili. Princ se je mudil nato v zdravniški pisarni. — Ta obisk je pomenljiv, kajti od vlade Karla II. dalje se še ni zgodilo, da bi bil kateri angleških princev navzoč pri obredih in pobožnostih katoliške Cerkve.

Otok, ki ima največ svetišč. Otok Patmos, kjer je svoj čas živel apostol Janez v pregnanstvu, ima sedaj okrog 4000 prebivalcev — Grkov — in blizu 300 svetišč, cerkvic in kapel. Seveda jih je mnogo v slabem stanju. Sezidati so jih dali razni pobožni in bogati romarji.

Šesti katoliški shod na Dunaju je bil zaključen 4. oktobra z mogočno manifestacijo na javnem trgu (Heldenplatz). Tu je imel kardinal dr. Piffl slovesno mašo in pridigo. Iz njegovega govora samo eno misel: »Naše ljudstvo hoče resnice in potrebuje resnico. Naveličalo se je raznih obljub, ki jih delajo reformovci brez Boga. Tem obljubam slede vselej razočaranja. Resnica zamore priti le iz ust božjih. Ta resnica nas bo osvobodila.«

Zaslepljenost. Ko so na Španskem dosegli, da se je kralj umaknil, je zavladalo med nekaterimi sloji tako veselje, da so se kar na ulicah objemali. Zdaj pa, ko so nastale take zmede in prekucije, se pa razočarani spogledujejo. Skrivni elementi, ki so prišli navrh,

izvajajo sedaj svobodno svoje načrte. Iznebili so se predsednika Zamore, ki je bil kot katoličan, kolikor toliko pravičen in izbrali svobodomisleca za vodjo. Sedaj so pa na konju; sedaj hočejo radikalno nastopiti proti vsemu, kar jim je napoti. Njih naloga je — tako vpijejo — uničiti cerkvene redove, prepoditi jezuite, zapleniti cerkveno imetje... Potem pride najbrž na vrsto šolstvo, kjer bodo hoteli odpraviti verski pouk. Končno je v načrtu vsake frasonske vlade še razkristjanjenje zakona.

Kako je mogoče, da je katoliško ljudstvo na Španskem to dopustilo?... Zdaj naj pa še kdo reče, da je organizacija katoličanov nepotrebna!

Organizacija brez dobrega tiska, brez katoliškega časopisja je pa na trhlih nogah.

Španski katoličani se združujejo. Katoličani na Španskem so se strnili v skupno falango in sestavili oster ugovor proti kulturno-bojni politiki sedanje frasonske nadahnjene vlade. V tem protestu izjavljajo, da ne priznavajo novoskovane ustave, dokler se ne prekličejo Cerкви sovražni členi v ustavi. — Enako so vložili je z u i t j e odločno a v miroljubnem slogu sestavljeno spomenico, v kateri se sklicujejo na svoje dosedanje uspešno versko-kulturno delovanje, na svojo ljubezen do domovine. Zato pa zahtevajo tudi pravice svobodnih in zvestih državljanov. Ne prosijo pravic, marveč to, kar jim gre po božjih in državljskih postavah.

Terezija Neumann, ki nosi »stigmata« (znamenja ran Jezusovih) in je deležna številnih »videnj«, je bila meseca septembra poklicana v škofijski dvorec v mestu Speyer. Poklicana je bila tja kot botra neke židinke, za katero je Terezija mnogo molila in trpela. Spremljal jo je vseučiliški prof. dr. Wutz, domači župnik Naber in ena sestra. V onih dneh — od praznika Marijinega Imena dalje — je imela Terezija več videnj. Ob viziji na sopraznik povišanja svetega križa je silno trpela. Trpljenje in krvavenje je trajalo cele tri ure. Pogled nanjo je bil pretresljiv. Vzdihovalje je bilo prepleteno s klici: »O Zveličar rada...!« Ves čas ni drugega užila, kot sveto obhajilo.

Znani berlinski ljudski govornik »Kaplan Fahsel«, ki se že čez 20 let ukvarja z znanstvom mistike in je temeljito proučil tako zvani okultizem in druge take pojave duševnega življenja, je spisal zanimivo knjigo (Konnersreuth, Tatsachen und Gedanken«, Thomas-Verlag, Berlin W 9), v kateri obravnava vse te dogodke na podlagi lastnih dolgotrajnih opazovanj s stališča znanstvene mistike.

V knjigi zavrača vso zlohотно polemiko nasprotnikov, ki Terezije niti videli niso, ali

pa teh stvari niso dovolj proučili. On sam je bil navzoč pri 40 vizijah, ki jih je točno opisal. Kot izredne pojave omenja zlasti njeno spoznanje skritih stvari, dalje dejstvo, da živi že od božiča l. 1926 popolnoma brez hrane in pijače, da ne potrebuje skoraj nič spanja (2 do 3 ure tedensko); nekaj posebnega je tudi njeno skrivnostno razmerje do Najsvetejšega, sv. obhajilo brez duhovnika, njeno zadostilno trpljenje itd. — V zadnjem času je postal katoličan dr. Fr. Gerlich, bivši protestantski glavni urednik monakovskega dnevnika »Neueste N.«, ki je o dogodkih v Konnersreuthu spisal dve debeli knjigi.

Povsod tipljejo, — ruski komunisti namreč — in iščejo prilike, kjer bi mogli zasejati strup brezboštva. Na Japonskem je policija zasledila zveze brezbožnikov, ki so bile ustanovljene s podporo z ruske strani. Na dan so prišle čudne reči: spisi, ki pričajo, da so japonski komunisti v zvezi s centralo v Moskvi, orožje in strelivo. Voditelje brezbožnega gibanja so pozaprli, zveze razpustili. — Torej Japonska mora učiti Nemčijo in druge države, kolikega pomena je vera za narod.

Kristusu — Kralju! Karmoč slovesno smo v Sloveniji praznovali praznik Kristusa Kralja zadnjo nedeljo v oktobru. V ljubljanski stolnici je imel g. knezoškof pridigo in slovesno mašo, kateri je sledila posvetitev presv. Srcu Jezusovemu. Ob šesti (večerni) uri so napolnili stolno cerkev moške in fantje. Govoril jim je kanonik dr. Opeka. Lep pogled na tako množico moških! — V veliki dvorani unionski, ki je bila polna kot malokdaj, so zvečer slavili 700 letnico sv. čudodelnika Antona Padovanskega. Predavanju p. Tominca Romana ob skioptičnih slikah so sledili mični nastopi mladcev — križarjev. Peli so in rajali ter proslavljali svojega vzornika sv. Frančiška in sv. Antona. — V š k o f j i L o k i so isti dan imeli slovesno službo božjo v krasno prenovljeni župnijski cerkvi.

Rimski novomašnik. Na praznik Vseh svetnikov je imel v Rimu novo mašo naš rojak, Ljubljčan Ignacij L e n č e k, doktor modroslovja. G. novomašnik je bogoslovec jezuitskega zavoda »Germanik«-a. Opravil je prvo sveto daritev v cerkvi sv. Klementa, kjer je grob našega apostola sv. Cirila. K slovesnosti je došlo več gostov iz domovine: mati, dva brata in novomašnikov bivši katehet, svetnik Zaplotnik; dalje tajnik pri vatikanskem poslanstvu kot zastopnik ministra Simića, generalni jezuitski asistent dr. P. Prešeren, zastopnik kapuc. reda p. Mavricij Teraš i. dr.

Isti dan je imel novo mašo gosp. Peter Ivanešič iz djakovske škofije in sicer v cerkvi sv. Hijeronima. Kot dijakon mu je stregel dr. Lenček. Tudi pri tej slovesnosti je bilo mnogo rojakov in prijateljev g. novomašnika.

Nadškof dr. Fr. Sedej v Gorici je naznanil apostolskemu odposlancu L. Gasseto, ki se je mudil v Gorici, svoj odstop. — Po srebrnem škofovskem jubileju je prestal metropolit dr. Sedej operacijo, po kateri se doslej še ni doela opomogel. Sklenil je, da se umakne.

Nadškof dr. Sedej se je rodil v Cerknem na Goriškem l. 1854. Ko je dovršil višje bogoslovne nauke na Dunaju, je bil nekaj časa ravnatelj v Avguštinaju, nato je bil poklican kot profesor bogoslovja v Gorico, kjer je bil l. 1906. po smrti kardinala Missia posvečen za goriškega nadškofa. — Deloval je vsekdar kot pravi apostol, poln gorečnosti za slavo božjo in za blagor vernikov vseh narodnosti.

Sv. oče ga je imenoval za naslovneega nadškofa eginskega.

Kronika ljubljanske škofije. Za honorarnega kateheta na državni real. gimnaziji v Kranju je imenovan ondotni vikar dr. Jožef Pogáčnik. Za kurata v drž. kaznilnici v Begunjah se je povrnil izseljeniški duhovnik Anton Hafner, ki je bival nekaj let v Franciji; Pavel Simončič, njegov namestnik kot kurat v Begunjah, je odšel na kaplansko mesto v Kamni gorici; Srečko Huth je prišel za kaplana v Gorje pri Bledu.

Umrli je 28. oktobra bivši frančiškanski provincijal p. Angelj Mlejnik, star 67 let. Pokojnemu učenemu redovniku so bile poverjene odgovorne službe v redovnem stanu: bil je večkrat gvardijan, provincijalni predstojnik in glavni vizitator raznih provinc. Kot bogoslovni lektor ni bil le temeljito izobražen, marveč je znal poslušalcem svoje znanje tudi dobro in v taki obliki podati, da je bilo umljivo in jasno. Kot družabnik je bil umerjenega obnašanja, ljubezniv in ponižen. Pogrešal ga bo celotni red, posebno še oni, ki jim je bil duhovni voditelj. N. p. v m.!

Sedež grško-katoliške škofije je premeščen iz Križevca v Zagreb. Mestno načelstvo v Zagrebu je prejelo prošnjo, naj prepusti primerno stavbišče, kjer se bo sezidala škofijska cerkev in škofova rezidenca. Prošnjo je podpisal predsednik škofovske konference nadškof dr. A. Bauer.

Blagoslovljenje društvenega doma v Beogradu. Dne 25. oktobra je nadškof o. Rafael Rodić blagoslovil novo poslopje društvenega doma v župniji sv. Marije. V domu bo imelo svoje prostore in dvorano »Društvo mladenk«, »Vincencijeva družba« in »Patronaža« za otroke osnov. šol iz župnije sv. Marije. Mladenkam se bo nudila v novem domu

poštena zabava, odmor in potreben pouk za življenje v nevarnih okoliščinah mestnega ozračja. — Obredu blagoslova je prisostvoval tudi francoski konzul.

Marijine družine

Marijinim družbam

sporočamo, da imamo veliko zalogo čudodelnih svetinj v vsakovrstni izdelavi, zlasti iz alpake, ki so podobne srebrnim, in stanejo pri večjem naročilu à. Din 2.—. Prav tako dobite pri nas vse druge družbene potrebščine, ki jih boste rabili pri sprejemu. Fantovske kongregacije opozarjamo na »Kongregacijsko knjižico« in kongregacijske znake. Pišite na naslov:

*Pisarna Marijinih družb,
Jugoslov. tiskarna, Ljubljana.*

Duhovne vaje za dekleta v Lichtenthurnovem zavodu. Kakor o Velikem Šmarijinu bodo v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani zopet takoj po božiču zaprte duhovne vaje za dekleta. Vodili jih bodo misijonarji sv. Vincencija Pavelskega. Začetek bo na praznik sv. Stefana (sobota 26. decembra) ob 6 zvečer, konec v sredo 30. decembra zjutraj. Dekleta, ki želite v sveti samoti nekaj dni popolnoma darovati Bogu in svoji duši, oglasite se vsaj do 8. decembra po dopisnici na naslov: Vodstvo Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg. Oskrbovalnina za vse tri dni je 100 dinarjev.

O prvih duh. vajah v tem zavodu je poslala neka srečna udeleženka to-le sporočilo: Klicu v 7. števil. »Bogoljuba« sem se odzvala tudi jaz. Kaj sem doživela?... Tri dni sama z Bogom! Da, zares prelepi trenutki, ko se lahko nemo-teno zatekaš k Njemu, ki je tvoj najboljši Oče, ki najbolj razume tvoj nemir in tvoje težave. Tudi jaz sem se jih udeležila. In če boš prihodnje leto zopet čitala enako povabilo, odloči se tudi ti. Težka bo morda odločitev, a težka bo potem tudi ločitev iz hiše duhovne samote.

Bodi zahvaljena Marija za pomoč v težkih bojih in Bog plačaj vsem, katerim sem dolžna zahvalo, pa se jim zahvaliti ne morem.

Vabilo. V decembru bodo dvakrat duhovne vaje za dekleta v Mali Loki pri Ihanu. Prvič od 12. dec. (sobote zvečer) do 16. dec. (srede zjutraj). Vodil jih bo g. o. prior Valerijan Učak. Drugič od 19. dec. (sobote zvečer) do 23. dec. (srede zjutraj). Te so namenjene članicam, posebno še odbornicam Marijinih družb, kakor je bilo že v zadnji št. »Bogoljuba« sporočeno. Vodil jih bo škofijski voditelj Mar. kongr. dr. Potočnik. Priglasite

se pravočasno na naslov: *Sestre sv. križa*, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale. Oskrbnina za ves čas Din 100.

Iz Preske smo dobili daljši dopis, ki ga bomo vsaj vsebinsko objavili čimprej. V pismu je dostavek: »Iz naše župnije so se udeležile duh. vaj v Mali Loki tri dekleta — kongreganistinj. Tako so srečne, ker so jih opravile, da ne morejo molčati... Blagovolite dopis približno objaviti; to bo v spodbudo njim in drugim...«

Ribnica. Dne 5. avgusta se je za vedno ločila od nas naša pridna družabnica Marija Šmalc iz Lazov. Kot 15 letna deklica se je zatekla k božji Materi, ko je 5. maja 1925 vstopila v Marijino družbo. Ko ji je bilo 20 let, jo je Kraljica kongregacije popeljala k Jezusu. Bila je vzorna članica in se je z vso marljivostjo udeleževala mesečnih shodov. Pod Marijinim vodstvom je njeno srce težilo za Srcem Jezusovim. Ni ji bila predolga pot do cerkve; vsak prvi petek je pohitela k obhajilni mizi. Tu si je nabrala moči, da je potrpežljivo in z ljubeznijo prenašala kratko, a silno mučno bolezen. Mnogoštevilni venci, ki so jih zvile tovarišice, so pričali, kako je bila pokojna priljubljena.

Dekl. Marijina družba v Ribnici bo letos obhajala 30 letnico ustanovitve. Družabnic je 317. Delo v kongregaciji je razdeljeno v evharističnem, olupševalnem in tiskovnem odseku. — Pred par leti smo si prenovile zastavo in nabavile nov kip Brezmadežne.

Št. Andraž pri Velenju. Po dolgem času se zopet oglašamo. Molčali smo, a pri tem nadaljevali sicer s skromnim delom v tukajšnji Marijanski kongregaciji. Ni vse z rožicami posuto, a kje je delo brez težav in žrtev? Zlato se preizkuša v ognju! — Meseca julija so naša dekleta priredila predstavo »Junakinja presv. Srca«. Krasno je uspela! V presenečenje in ganotje mnogoštevilnega občinstva so nastopajoči pohvalno rešili svoje vloge. Da je bila prireditev še bolj popolna, je pripomogel cerkveni pevski zbor. Na sporedu so bile pesmi: »Povsod Boža«, »Kristus mora kraljevati« in druge. V jutro poprej smo imeli skupno sv. obhajilo in posvetitev najsv. Srcu Jezusovemu. — Čisti dobiček je bil namenjen misijonom, a ker so prav ta čas vzdihovali po pomoči po toči hudo prizadeti Sentjanžani, so dekleta, kar so mogle, njim naklonile. — Molitvene ure še vzdržujemo, zraven tudi pojemo. Lepo števila nas je! Zavedajmo se vsak čas, vedno in povsod velike sreče, da smo Marijini otroci! Naj se iskra, ki je ob sprejemu v Mar. družbo v naših srcih zagorela, razplamti v mogočen zubelj ljubezni in hvaležnosti do naše najboljšje nebeške matere Marije!

(Ostali dopisi prihodnjič.)

Razno

Posmrtninsko zavarovanje »Karitas«. Po vseh nemških in avstrijskih škofijah je že več let vpeljano posmrtninsko zavarovanje »Karitas«. Sedaj je ustanovila tudi Karitativna zveza v Ljubljani to vrsto zavarovanja za obe slovenski škofiji. Zavarovanje je zgrajeno na popolnoma trdnem temelju, ker jamči Vzajemna zavarovalnica za vsako posamezno zavarovanje.

Najmanjši mesečni prispevek je 5 Din, največji 75 Din. Zavarujejo se lahko zdrave osebe v starosti 7—80 let. Za 15—44 let stare osebe je še poseben cenik, po katerem se prispevki plačujejo samo 20 let. Običajno zavarovanje nima čakalnega roka. S 65 letom je predpisan enoletni čakalni rok. Če je zavarovanec plačeval premije najmanj tri leta, je v slučaju izstopa upravičen zahtevati delno povračilo prispevkov ali pa ostane zavarovan za manjšo vsoto. Če nastopi smrt radi nezgode, se izplača dvojna zavarovana vsota. Družinam z otroki nudi to zavarovanje še posebne ugodnosti. Sprejemna pristojbina znaša 10 Din. Posmrtnina se izplača takoj, ko se v redu predloži potrdilo župnijskega urada o smrti zavarovanca, zavarovalna listina in zadnje potrdilo o plačnem prispevku. Ni potrebno, da bi bil plačnik prispevkov in zavarovanec eden in isti.

Radi pojasnil in prijav se je obrniti na posmrtninsko zavarovanje »Karitas«, Ljubljana, Masarykova cesta 12 (palača Vzajemne zavarovalnice).

Naše slike

Oltar sv. Frančiška v kapeli pri Sv. Jakobu v Ljubljani spada med najlepše oltarje na Slovenskem. Oltar je sestavljen iz raznih vrst marmorja. Oltarna menza s sv. Frančiškom, ki leži pod njo, je nastala bržkone leta 1709, nastavek pa leta 1720. Kipi so delo padovanskega kiparja Jakoba Contierija. Sredi oltarja je slika sv. Frančiška Ks., ki jo je napravil P. Künl. Kapela, ki so jo pričeli staviti leta 1667 in dovršili leta 1670, je prvi biser bele Ljubljane.

Marijin kip v župnijski cerkvi v Stari Loki. Leta 1750 je rožnovenska bratovščina v Stari Loki prizidala takratni romanski župnijski cerkvi ob prezbiteriju lepo baročno kapelo. V oltar so postavili mogočni leseni kip Matere božje z Detetom v naravni velikosti. Ko so leta 1863 staro cerkev podrli, so vse njene umetnine razdali po hišah. Edino dragoceni Marijin kip, ki so ga smatrali za milostno podobo, so ohranili in ga postavili v novi cerkvi na nov Marijin oltar, ki se ob njem župljani še danes radi v molitvi zbirajo. I. V.

Opazovanja

Bilo je (pa ne pri nas, marveč v nekem francovskem mestecu). — Srečata se dva brezposelna delavca na cesti. »Živela rdeča armada!« pozdravi prvi drugega. »Živela Moskva!«, odgovori ta. »Odkod pa?« — »Sel sem na kapucinsko porto jest.« — »Jaz grem pa zdaj tja.« — — —

Vsak dan dobe osobito v Nemčiji tisoči hrano v samostanih. Na Ruskem, kjer ni več samostanov, pa strada na milijone ljudi. Kljub temu se cede marsikateremu zaslepljencu, ki dobiva hrano v samostanu, sline po Moskvi!

Boje se ... Lurški list »Journal de la Grotte de Lourdes« je letos ob zaključku glavnega romanja omenjal, v kakšnem odnosu je nekatoliško časopisje do Lurda in njega čudežnih dogodkov. List ostro obsoja čudno zadržanje, ki je v tem, da omenjeno časopisje povečini trdovratno molči. »Dejstvo — tako piše »Journal de la Grotte de Lourdes« — dejstvo, da stotine bolnikov, nad katerimi so zdravniki izgubili vse upanje, popolnoma ozdravé, se mora razlagati tako, da so dobili zdravje po vplivu višje, nadnaravne moči, ali pa se mora znanstveno dati dokazati. Kdor tega ne prizna, ne dela ne pošteno, ne pogumno, marveč kaže bojazen ... Boji se resnice, beži pred lučjo ... Tako dela nekatoliško časopisje. Verovati v Lurd in lurške dogodke se pravi — verovati v Mater božjo, v Kristusa in v Boga. Verovati pa taki ne marajo, zato molče.«

Dobre knjige

Sv. ura z Marijo. Prevedeno po p. Mateo Crawley-Bouwey. Naroča se pri karmeličankah na Selu, Ljubljana. Cena 2 Din, po pošti 3 Din. Drobna knjižica bo dobro služila pobožnim dušam, ki opravljajo sv. uro. V njej sta lepo združeni ljubezen do Matere božje in do Gospoda v svetem R. T. Priporočamo.

Po stezah resnične popolnosti. Napisal p. Mavricij Teraš. Izdala Prodajalna KTD (Ničman).

Čitatelj »Bogoljuba« je znano, da je Ničmanova Prodajalna izdala že dve ascetični knjigi od istega pisatelja, namreč »Za visokim ciljem« in »Pri studencih zdravja in moči«. Prva knjiga je obravnavala tako zvano pot očiščevanja, druga pa pot razsvetljenja. Sedaj pa je izšla pod gornjim naslovom tretja knjiga, ki obravnava tako zvano pot zedinjenja in tvori zaključek prvih dveh knjig. Tako imamo Slovenci celotno ascetiko, katero smo že dolgo časa pogrešali. Vsi tisti, ki žele zares krščansko živeti, Bogu zvesto služiti in skrbeti za svoje zveličanje, bodo z veseljem pozdravili tudi to tretjo knjigo ter si jo čim prej nabavili. Kakor je iz predgovora razvidno, je pisatelj pri sestavljanju te knjige porabil najnovejše in najbolj priznane ascetične avtorje. Razdeljena je na 20 poglavij in vsako poglavje obravnava po eno krepost v treh ali štirih pododdelkih. Nekatera poglavja so prav posebno velike važnosti, na primer o ljubezni do Boga in do bližnjega, o pokorščini in čistosti, o ponižnosti

in potrpežljivosti. Knjiga bo lahko veliko pripomogla, da se bo krepostno življenje med našim narodom udomačilo in okrepilo. Zato jo prav toplo priporočamo vsem članom, članicam Marijinih družb in tretjega reda, vsem prosvetnim knjižnicam in sploh vsem tistim, katerim je za krščansko življenje kaj mar. Gospodom duhovnikom pa bo knjiga nudila dragocenege gradiva za cerkvene govore, saj je to prva slovenska knjiga, ki zares obširno in vsestransko opisuje krščanske čednosti. Marsikomu bo s prejšnjima dvema knjigama vred lahko služila za duhovno branje; po samostanih pa se bodo lahko vse tri knjige rabile tudi kot učbenik duhovnega življenja pri pouku redovne mladine. Tako upamo, da bo tudi pričujoča tretja knjiga našla med Slovenci mnogo prijateljev, kakor sta jih našli prvi dve knjigi. S pisateljem vred ji želimo obilnega božjega blagoslova da bi navdušila zlasti našo mladino za krepostno življenje ter obrodila mnogo dobrih sadov! Naj bi torej prijatelji mladine v prvi vrsti seveda starši, nabavili to knjigo ter jo poklonili mladim ljudem, ki takega čtiva prav posebno potrebujejo. S takšno knjigo se mlademu človeku izkaže velika dobrota in velika duhovna usluga. Vsled tega je knjiga »Po stezah resnične popolnosti« najprimernejše darilo za praznike, za god in za vsako drugo priložnost. (Tudi rokopis za to knjigo je natanko prečital, opilil in usovršil svetnik A. Čadež, pregledal in presodil pa kot škofijski cenzor tudi profesor dr. A. Levičnik.)

Adventne in božične pesmi za moški zbor — z naslovom »Jubilate Deo« so izšle v Katoliški knjigarni v Gorici, (Libreria Cattolica, Gorizia.) Uredil jih je Vinko Vodopivec. — Skladatelj, ki so sodelovali: Urednik, L. Bratuž, J. Laharnar, E. Komel. Cena 4 L.

Moškim zborom je s to zbirko gotovo močno ustrezno. Pesmi so umerjene vprav za naše zборе, ki se težjih skladb ne lotijo radi. Če bi bilo v »božičnih« še malo več pristno »božičnega« — bi bilo še bolj ustrezno.

France Veber, Sv. Avguštin. Osnovne filozofske misli sv. Avgušтина. Poizkus kulturno — zgodovinske apologije novega življenjskega idealizma in svetovnega optimizma. Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani 1931. Cena v platno vez. Din 80.—. Knjiga podaja v glavnem pisateljeva predavanja v ljubljanski radijski postaji, govorjena lansko leto ob priliki proslave 1500-letnice Avguštinove smrti. Namenjena je izobražencem.

Odgovori

Ali bi mi povedali naslov čč. sester predragocene Krvi?

»Družba sester dragocene Krvi« se peča z vzgojo dekl. mladine v Ameriki. — »Avguštinke dragocene Krvi« oskrbujejo bolnike; imajo tudi šole. Materna hiša v Arras na Francoskem. — »Sestre dragocene Krvi N. G. J. Kr.« (ali sestre kršč. ljubezni) imajo svojo materno hišo na Holandskem v Koningsboschu. Poklic: Pouk in vzgoja dekl.

Dr. M.: Glede prvega: Bodite mirni. Zadeva je sedaj urejena. Obakrat ste mislili, da ste pravilno povedali. — Glede drugega: Svoje misli združujte le na Jezusa; vse drugo je beganje hudobnega duha. Prezirajte vse to in hodite mirno k sv. obhajilu.

Z. V.: Rada bi se posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Doma so pa žalostne razmere: oče nima vere, ostali malo. Ni misliti na posvetitev cele družine. Ali se lahko posveti en sam človek?

Gotovo. Posvetilna molitev poljubna.

Z. M.: Ali je dovoljeno pismeno se izpovedati?

Pismeno bi se smela izpoved vršiti v takihle ali podobnih slučajih: 1. če kdo iz prevelike sramežljivosti ne more govoriti, da bi povedal svoje grehe; 2. če izpovednik slabo sliši in bi drugi grehe slišali, ko bi se spokornik glasno izpovedoval; 3. ko bi kdo mislil, da se drugače ne more čisto

izpovedati, bodisi ker je skrupulozen, bodisi ker ga muči izkušnja, da bi kaj zamolčal; 4. če je spokornik gluh ali mutast, pa si hoče (dolžan ni) s pisanjem pomagati.

Spokornik, ki si tako pomaga, mora biti navzoč. Izpoved, poslana po pismu, ni veljavna. (»Pastor. bogosl.« 442.)

Drugi odgovori prihodnjč.

V tridesetem letu . . .

Ob sklepu 29. letnika prihajamo zopet s prošnjo. Ni nam lahko, ko pozivamo na propagando za naš list; lažje nam je, ko se spominamo, da je delo za dobro krščansko časopisje — apostolsko delo.

»Bogoljub« je sicer star znanec in dobrodošel prijatelj vseh, ki žive s Cerkvijo, ki goje ljubezen do nebeške Matere, ki hrepene po posvečenju. V 35.000 izvodih je obiskaval to leto naše slovenske družine in posameznike po domovini in po vseh delih sveta. Stotisoče jih je pa, ki iz »Bogoljuba« zajemajo zdravo poučenje, bodrilo, tolažbo, razvedrilo in se vesele poročil o katoliškem gibanju in življenju širnega sveta. Hkrati pa imajo priliko opazovati napredek v proizvodnji vsakovrstnih, osobito nabožnih, cerkvenih slik.

O potrebi takega lista, kot je »Bogoljub«, mora biti prepričan vsak Slovenec. Naj bo »Bogoljubu« odprta pot v vsako hišo!

Res bo tu in tam morda malo težko za dva kovača naročnine; vemo pa, da si bodo nešteti dosedanji naročniki raje drugod nekoliko pritrkali, samo da ne bodo ostali brez priljubljenega, najlepšega cerkvenega lista »Bogoljuba«.

Potrudimo se vsi, če le možno, da pripomoremo »Bogoljubu« dostop tudi v take družine in društva, ki ga še ne poznajo. Še vedno se dobe posamezniki in hiše, katerim je »Bogoljub« neznanec, tujec. Bodimo apostoli dobrega tiska, to zahteva in pričakuje od nas vseh tudi »Katoliška akcija«!

Pripomnimo še to-le: »Bogoljub« bo objavjal vse leto prekrasno povest »Luč z gorac«, življenje fanta-dijaka, ki se stanovitno bori za vero in čistost.

Lastništvo je poskrbelo, da bodo vsi naročniki prejeli v prvi številki »Bogoljuba« za l. 1932. prelepo prilogo slike Marije Pomagaj z Brezij.

Uredništvo je napravilo za bodoče leto najlepši načrt in se bo karmoči prizadevalo, da bo list mikaven in še bolj domač. Prva številka, ki bo izšla še pred božičnimi prazniki, bo blagoslovi še v bodoče naše skupno prizadevanje.

Uredništvo in uprava.

niki, bo bogato opremljena z lepimi slikami. Tudi sezname odpustkov bomo objavljali.

Cena za »Bogoljub« na finem papirju Din 30.—. Naročniki za to posebno opremo naj se brž prijavijo.

Končno se toplo zahvaljujemo vsem pospeševalcem, prijateljem in naročnikom »Bogoljuba«, zlasti pa še vsem pridnim sotrudnikom.

Cena »Bogoljuba« bo ostala tudi v novem letu neizpremenjena. Za vse leto velja torej naš list za posamezne naročnike:

v Jugoslaviji	Din 20.—
za skupne naročnike pri porverjenikih pa le	Din 18.—.
v Avstriji	šil. 3.—
v Italiji	lir 8.—
v Češkoslovaški	Kč. 15.—
v Franciji	fr. 12.—
v Ameriki	dol. —50

Naročnino za prihodnje leto naj pošlje vsak posamezni naročnik po položnici, ki je priložena tej zadnji »Bogoljubovi« številki. Zelo nam bo ustrezno, če prejmemo naročnino že pred božičem, ker se nam s tem zelo olajša ogromno novoletno delo.

Da bodo imeli vneti nabiralci in nabiralke novih naročnikov tudi nekoliko vidnega priznanja, so določene za l. 1932 sledeče nagrade:

Za 20 novih naročnikov: lepa Marijina slika s priznanjem uredništva; za 15 novih naročnikov: dr. C. Potočnik: Premišljevanja, ali primerno drugo knjižno darilo; za 10 novih naročnikov: Ascetične knjige (nove) p. Mavricija Teraš-a; za 5 novih naročnikov: primerna knjiga ali slika. Na željo se mesto navedenih nagrad izbere lahko za enako ceno tudi kak drug nabožen predmet.

Nabiralec, ki se poteguje za eno izmed razpisanih nagrad, naj sporoči naši upravi naslove onih oseb, ki so se po njegovem prizadevanju na novo naročile na »Bogoljuba«.

Uredništvo in uprava.

Za negovanje telesa,

za jačanje udov in zaščito pred obolenjem je Fellerjev Elzafluid priznano domače sredstvo in kozmetikum, že 35 let splošno priljubljen. Poskusna steklenica 6 Din, dvojna steklenica 9 Din povsod. Po pošti 9 poskusnih ali 6 dvojnih ali 2 veliki specialni steklenici 62 Din brez daljnjih stroškov pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elzatr trg 357. Savska banovina.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvu i. t. d.

LJUDSKA SAMOPOMOČ

v Mariboru, Aleksandrova cesta 14, telefon interurban št. 21-31 — **podporno društvo za slučaj smrti in doživetja** — sprejema vse zdrave osebe v starosti od 1. do 90. leta, in sicer v naslednje do danes obstoječe oddelke: Odd. A (A/I, A/II, A/III, A/IV) po 1000 Din podpore, odd. B (B/I, B/II, B/III, B/IV) po 2000 Din podpore, odd. C (C/I, C/II, C/III, C/IV) po 4000 Din podpore, odd. D (D/I, D/II, D/III, D/IV) po 10.000 Din podpore, odd. E po 20.000 Din podpore. — V oddelke A, B, C, D, E se sprejmejo vse osebe od 1. do 50. leta z 2 letno čakalno dobo, v ostale oddelke vse osebe od 51. do 90. leta s 4 letno čakalno dobo. Komur gmotne razmere dopuščajo, lahko pristopi tudi v več teh oddelkov do največ 54.000 oz. 51.000 Din. Poleg enkratne majhne vpisne pristojbine, ki znaša od 18 Din do največ 150 Din, se plača za vsak smrtni slučaj v odd. A po 50 par, v odd. B po 1 Din, v odd. C po 2 Din, v odd. D po 5 Din in v odd. E po 10 Din na posmrtninah. Mladoletni od 1. do 16. leta lahko pristopijo v oddelek A in A/I po 1000 Din podpore za slučaj smrti in doživetja; to se pravi, ako doživijo 21. leto, se jim izplača na roko po 1000, ozir. do največ 2000 Din podpore, istotako v slučaju poprejšnje smrti njihovim staršem. Za odd. D in D/I je potrebno v dvomljivih slučajih zdravniško spričevalo, za odd. E pa vedno. Ljudska samopomoč šteje danes že skoraj 30.000 članov in je izplačala tekom prvih 4 let že nad 2.500.000 Din na podporah. Ako še niste član Ljudske samopomoči, zahtevajte takoj brezobvezno in zastonj pristopno izjavo. Poverjeniki se sprejmejo za vsak kraj Slovenije!

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bronu proti razpoki, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mišanovičeva ulica 2/II.

Poverjenišтва v vseh večjih krajih.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6/II.

Precizne ure

Schaffhausen Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju

L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama

Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 190 milijonov dinarjev.

Hranilnica in posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V KAMNIKU

Šutna št. 22 (lastna hiša) blizu postaje

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodnejše. Vse davke plačuje hranilnica sama. Jamstvo presega večkratno vrednost vseh vlog.

Daje posojila na vknjižbo in proti poroštvu. Otvarja tekoče račune itd.

Ne ustrašite se

še tako velikega pranja, kajti Schichtov RADION bo namesto Vas oskrbel polovico dela. Način je zelo enostaven in udoben:

1. Običajno namakanje preko noči. 2. Raztopiti Schichtov RADION v mrzli vodi in perilo 20 minut prekuhati. 3. Perilo najprvo v topli, nato večkrat v mrzli vodi dobro izplakniti.

Poskusite samo enkrat in uverili se bode, da Vam nobena stvar ne pripomore do tako lepega perila kot

Schicht ov
RADION

